

ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН

ХЛЯБ И РИБА

Част 2 от „Хевиланд Тъф“

Превод от английски: Росен Рашков, 1996

chitanka.info

Казваше се Толи Мюн, но я наричаха с какви ли не имена.

Тези, които влизаха във владението ѝ за първи път, използваха титлата ѝ с определена доза уважение и респект. Вече четиридесет години тя беше Портмастър^[1], а преди това и Заместник портмастър — колоритна неизменност в голямата орбитална колония, официално известна като Порт С'ютлам. Долу, на повърхността на планета, службата не беше нищо повече от незначителна линия в бюрократичните диаграми, но горе, в орбита, Портмастърът бе бригадир, губернатор, съдия, кмет, арбитър, законодател, главен механик и шеф на полицията — всичко това заедно. Затова и я наричаха Премиерът.

В първите си години колонията беше съвсем малка, но с течение на времето бързо нарастващото население направи планетата С'ютлам особено важен пазар и ключова връзка в мрежата на междузвездната търговия за този сектор. Центърът на пристанището представляваше станция — кух астероид с диаметър около шестнадесет километра, със своите паркове, магазини и пансиони, складове и лаборатории. Шест станции, всяка по-голяма и по-модерна от предишната, най-старата построена преди три века и не по-голяма от космически кораб, прилепваха към Паякодом като дебели метални пъпки на каменен картоф.

Паякодом, така я наричаха всички, защото стоеше в центъра на паяжината — заплетена, сребриста метална мрежа, опъната сред мрака на космическия безкрай. От станцията във всички посоки се разпростираха шестнадесет големи израстъка, най-новият от които беше дълъг четири километра и продължаваше да расте. Седем от първоначалните (осмият бе разрушен при експлозия) стърчаха на още дванадесет километра в космоса. Във вътрешността на огромните тръби бяха индустриалните зони на пристанището — складове, заводи, корабни хангари, митнически пунктове, товарни отделения, а също и ремонтни докове за всички типове кораби, известни в сектора. В средата на израстъците се движеха дълги пневматични влакове и пренасяха товари и пътници от врата до врата, както и до претъпканата, шумна вътрешност на Паякодом и асансьорите, водещи до повърхността на планетата.

Други, второстепенни тръби се разклоняваха от израстъците, а от тях излизаха още по-второстепенни коридори, които кръстосваха

свободното пространство. Те се свързваха в структура, която с всяка година ставаше все по-сложна и по-сложна, с добавянето на нови клонове.

Между нишките на паяжината бяха мухите. Совалки, които постоянно пътуваха до повърхността на С'ютлам и обратно, с пратки, по-големи или опасни, за да бъдат превозени с асансьорите. Минни кораби, натоварени с благородни метали и лед от Фрегс. Хранителни товарни кораби от селскостопанските астероиди, формирани по земен образец, които тук наричаха Лардър^[2]. Целият междузвезден пътнически трафик — луксозни лайнери на Транскорпорациите, космически баржи от планети близки като Вандийн и далечни като Сейса и Нюхолм, търговски флотилии от Кимдис, бойни кораби от Бастион и Цитадел и дори извънземни летателни средства на свободните Хруун, рейхимаите, гетсоидите и други странни същества. Всички те идваха на Порт С'ютлам и винаги бяха добре дошли.

Тези, които живееха в Паякодом, които работеха в баровете и мръсните халета, които местеха товарите, купуваха и продаваха, поправяха и зареждаха с гориво корабите, наричаха с гордост себе си паячета. За тях и за мухите, които идваха достатъчно често, за да се смятат за редовни посетители, Толи Мюн беше Мама Паяк — сприхава, цапната в устата, с груб хумор, страшно компетентна, невъзмутима и вездесъща, голяма и мощна като силата на самата природа. Някои от тях, онези, които се бяха спречкали с нея или бяха спечелили неодобрението ѝ, не я обичаха и я наричаха Стоманената вдовица.

Толи Мюн бе едра, кокалеста, мускулеста, грозновата жена, измършавяла като всеки честен с'ютламец, но толкова висока (почти два метра) и широкоплещеста (тези рамена), че на планетата я смятаха едва ли не за аномална. Лицето ѝ беше набръчкано и благо като стара кожа. Бе на четиридесет и три местни години, които бяха близо деветдесет стандартни, но не изглеждаше и час по-възрастна от шейсет — тя отдаваше това на живота в орбита. „Гравитацията състарява“ — би казала Толи Мюн. Освен няколкото звездокласни минерални бани, болниците, туристическите хотели и луксозните лайнери с техните гравитационни полета, Паякодом се намираше в постоянна безтегловност и височината на Толи Мюн беше нещо съвсем нормално.

Косата ѝ бе сякаш от сребро и желязо. Сресана и пристегнатата плътно назад, докато бе на поста си, но когато не работеше, тя бе свободно пусната, разпиляваше се зад нея като опашка на комета и следваше всяко нейно движение. А Толи Мюн се движеше. Това нейно голямо, източено, кокалесто тяло притежаваше учудваща енергичност и грация. Плуваше по нишките на паяжината, по коридорите, халетата и парковете на Паякодом с лекотата, с която рибата цепи водата. Нейните дълги и тънки ръце и мускулести крака бутаха, докосваха и я придвижваха навсякъде. Никога не носеше обувки и краката ѝ бяха станали не по-малко ловки и полезни от ръцете.

Дори извън станцията, в открития космос, където даже паяците-ветерани носеха тежки и неудобни скафандри и трмаво се носеха, завързани с вериги, Толи Мюн предпочиташе подвижността на плътно прилепващите по тялото „кожени“ костюми. Те осигуряваха минимална защита срещу силната радиация на С'юзвездата, но Толи с вироглава гордост приемаше синьо-черния загар на кожата си. Предпочиташе всяка сутрин да пие по една шепа антикарциномни таблетки, пред бавните и нескопосани, но сигурни скафандри. Там отвън, в черното пространство между нишките на паяжината, тя беше господар. Носеше малки реактивни двигатели на китките и коленете си и нямаше никой, който така добре да се справя с тяхното управление. Толи се движеше с бясна скорост от муха на муха, тук проверяваше, там посещаваше, участваше във всички заседания, наблюдаваше работата, посрещаше по-важните мухи, наемаше, уволняваше, разрешаваше всеки проблем, който възникваше.

Горе, в паяжината, Портмастър Толи Мюн, Мама Паяк, Стоманената вдовица беше всичко, за което някога си бе мечтала, че иска да бъде. Уверено се справяше с всяка задача и беше доволна от картите, които бе изтеглила.

В станцията беше нощен цикъл, когато Заместник портмастърът я събуди със звънене от нейния звуков сън.

— Дано е нещо дяволски важно — каза кисело Толи Мюн, гледайки към видеомонитора.

— По-добре отиди в контролната зала.

— Защо?

— Пристига муха. Голяма муха.

Толи Мюн се намръщи.

— Ти няма да се осмелиш да ме будиш, ако не е нещо важно. Нека чуя.

— Изключително голяма муха — повтори заместникът. — Трябва бързо да я видиш. Това е най-голямата, проклетата муха, която се е мяркала пред очите ми. Мама, без майтап, това нещо е дълго трийсет километра!

— Дяволите го взели! — възкликна тя в последния некомплицирани момент от живота си, преди да се запознае с Хевиланд Тъф.

Толи Мюн лапна една шепа светлосини антикарциномни таблетки и ги изпи с голяма глътка бира, изстискана от гумена, крушовидна бутилка. Тя внимателно разглеждаше холографската прожекция пред себе си.

— Доста голям кораб имаш — отбеляза с равнодушен тон. — Какво, по дяволите, е това нещо?

— „Ноев ковчег“ е семекораб за биологична война на Екологичните инженерни войски — отговори Хевиланд Тъф.

— ЕИВ? — повтори Толи. — Какви ги приказваш?!

— Необходимо ли е да повтора, Портмастър Мюн?

— Същите Екологични инженерни войски на старата Федерална империя, нали? Базата им беше на Прометей. Специалисти по клониране и биологична война, които можеха при желание да предизвикват всички видове екологични катастрофи. — Докато говореше, тя изучаваше лицето на Хевиланд Тъф. Той доминираше в центъра на нейния малък, тесен, разхвърлян, прекалено рядко посещаван офис. Холографската му прожекция стоеше сред хаос от предмети, носещи се свободно из стаята, като някакъв огромен бял призрак. От време на време някой смачкан на топка лист хартия преминаваше през него. Хевиланд Тъф беше едър. Толи беше срещала мухи, които обичаха да увеличават изображението си при холопрожекциите, така че да изглеждат по-големи, отколкото са в действителност. Може би точно това правеше и Хевиланд Тъф. „Но не — мислеше си тя. — Той не ми прилича на този тип хора.“ Кое то пък означаваше, че Тъф наистина бе около два метра и половина, почти половин метър над най-високия паяк, когото бе срещала... а него също

го смятаха за анормален. С'ютламците бяха ниски — всичко беше въпрос на гени и правилно хранене.

Лицето на Тъф не издаваше нищо от това, което можеше да чувства, дългите му ръце бяха спокойно склучени върху леко изпъкналия корем.

— Точно същите — отговори той. — Вашата историческа ерудиция заслужава похвала.

— Е, благодаря — каза учтиво Толи Мюн. — Поправи ме, ако го греша, но нали съм исторически ерудирана, доколкото си спомням, Федералната империя рухна преди, ами, преди хиляда години. ЕИВ също изчезнаха — разформировани, отзовани от Прометей или Земята, разбити в битки или напуснали обитаваните от хората звездни сектори, както и да е. Разбира се, прометейците все още разполагат със старите биотехнологии. Те не идват често насам и не мога да съм напълно сигурна. А и са прекалено ревниви, доколкото чух, за да споделят с нас своето знание. Така че, нека си изясним всичко. Ти имаш хилядагодишен, все още функциониращ боен кораб на ЕИВ и си единственият човек на борда му.

— Правилно — каза Хевиланд Тъф.

Толи Мюн се ухили.

— Аз пък съм императрицата на мъглявината Рак.

Лицето на Тъф остана безизразно.

— В такъв случай, страхувам се, че съм бил свързан неправилно. Пожелах да говоря с Портмастър на С'ютлам.

Тя изстиска още малко бира в устата си.

— Аз съм проклетият Портмастър. Достатъчно чух от твоите гадни, дяволски, проклети глупости. Тъф, ти седиш в това нещо, което подозрително прилича на боен кораб и случайно се оказва трийсет пъти по-голямо от размера на най-големия ни така наречен дреднаут на така наречената ни Планетарна защитна флотилия. А най-вече създаваш с това истински ад и правиш много хора изключително нервни. Половината от земните червеи, които са натъпкани в хотелите, те мислят за извънземен, който е дошъл да им открадне въздуха и да изяде децата им. Другата половина пък смята, че си някакъв специален ефект, който предвидливо сме приготвили за тяхно забавление. Стотици от тях сега тичат, наемат скафандри и вакуумни шейни. Само след няколко часа те ще се катерят по корпуса ти. Дори моите хора не

знаят какво, по дяволите, да правят с теб. Така че дай ми същността на проклетия проблем. Какво искаш?

— Разочарован съм — поклати глава Тъф. — С цената на големи трудности бързах да стигна дотук, за да се консултирам с паяците и кибертехнологите на Порт С'ютлам, чиято репутация е добре известна, а честната им и етична работа не отстъпва на никого. Не знаех, че ще се натъкна на подобна проява на враждебност и напълно незаслужени подозрения. Нуждая се единствено от определени поправки и подмени, нищо повече.

Толи Мюн го слушаше с едно ухо. Тя гледаше към холографската прожекция. Там най-неочаквано се появи някакво малко, космато, черно-бяло нещо.

— Тъф — обади се тя, с леко пресъхнало гърло. — Извини ме, но някакъв проклет паразит се търка в краката ти. — Толи Мюн засмука бутилката си с бира.

Хевиланд Тъф се наведе и вдигна животното.

— Не е съвсем правилно породата котки да се отнася към паразитите, Портмастър Мюн — каза той. — Наистина, котката е неумолим неприятел на повечето паразити и вредители и това е само едно от изключителните и полезни качества на този достоен за уважение животински вид. Известен ли ви е фактът, че човечеството преди известен период от време е боготворяло котките? Това е Бъркотия.

Тъф прегърна котката, сложи я в гънката на масивната си ръка и с бавни, методични движения започна да гали черно-бялата ѝ козина. Животното издаде доволни гърлени звуци.

— О! — възкликна Толи Мюн. — Домашен любимец... нали такава беше думата? Единствените животни, които се отглеждат на С'ютлам, се използват за храна, но понякога идват посетители, които имат и домашни любимци. Не позволявайте на... как се казваше, котка ли?

— Наистина — потвърди Хевиланд Тъф.

— Не ѝ позволявайте да излиза извън кораба. Спомням си веднъж когато бях Заместник портмастър, тогава стана най-гадната каша, в която съм попадала... Една умопомрачена муха загуби някъде в станцията проклетия си домашен любимец. Точно тогава имахме важно посещение от извънземен дипломатически пратеник. Нашата

охрана се заблуди и обърка любимеца с дипломата. Няма да повярваш колко разочаровани бяха всички.

— Хората често са прекалено свръхчувствителни — каза Хевиланд Тъф.

— За какви подмени и поправки говореше?

Тъф отговори с тронаво свиване на широките си рамене.

— Някои дребни неща, без съмнение лесни за изпълнение от експерти, с опита и уменията на вашите. Както всъщност и вие посочихте, „Ноев ковчег“ наистина е древен космически кораб. Превратностите на войната и вековете занемаряване са оставили своите следи. Цели етажи и сектори са тъмни и нефункциониращи, с повреди надхвърлящи, възможностите на иначе достойната за възхищение способност на кораба за автоматичен ремонт. Бих желал тези части от „Ноев ковчег“ да бъдат поправени и възстановени до пълна изправност. Като допълнение, както може би знаете от историята, този кораб е имал екипаж от двеста човека. Автоматизацията му е напълно задоволителна, така че мога и сам да го управлявам, но трябва да призная, че това се осъществява с определени неудобства. Централният команден център е разположен в контролната кула, до която се стига след изморително дълго всекидневно пътуване, поради отстоящото разстояние от моите жилищни помещения. Открих още, че командният мостик е неефикасно конструиран за нуждите ми. Изисква се постоянно да вървя от една работна станция до друга, за да изпълня многочислените задачи, необходими за оперирането на кораба. При определени функции трябва да вървя насам-натам, въпреки необятните пространства, а при други задачи е необходимо едновременно ми присъствие на две различни места или етажи, някой път отдалечени на километри един от друг. Близко до жилищните ми помещения има малка, но удобна външна командна зала, която изглежда напълно функционираща. Бих желал вашите кибертехнолози да препрограмират и реконструират командната система, така че за бъдеще да имам възможност да достигам всичко оттам, без нуждата да предприемам изморителното, досадно пътуване до капитанския мостик — разбира се, и без нужда да ставам от мястото си. Извън тези първостепенни задачи имам предвид и няколко други необходими подмени. Няколко, може би, по-маловажни модернизации. Към

кухнята трябва да се добавят пълен списък с подправки и аромати, а също и по-голяма библиотека с готварски рецепти. Това е необходимо с цел да се храня с по-разнообразна и привлекателна храна, от сега предлаганата питателна военна дажба. Нуждая се и от голям склад с разнообразие от бира и вино, а също и с устройствата за тяхната ферментация и дестилация, необходими за собствено производство по време на дългите пътувания в дълбокия космос. Също така увеличаване на съоръженията ми за развлечения чрез придобиване на някои книги, холодискове, музикални чипове, всички датирани от последното. Няколко нови системи за защита. Други незначителни промени. Ще пи осигуря необходимия списък.

Толи Мюн го слушаше с удивление.

— По дяволите! — изруга тя. — Ти изглежда наистина имаш изоставен кораб на ЕИВ.

— Наистина — каза Хевиланд Тъф. Малко сковано и обидено според нея.

Толи Мюн се ухили.

— Моите извинения. Веднага ще изстрелям при теб екип от паяци и кибертехнологзи, а след това ще ти дам и предварителна цена. Само не задържай проклетия си дъх. Това е голям кораб, ще мине доста време, докато нещата започнат да се изясняват. Добре ще е, ако сложа и малко охрана или скоро ще имаш тълпа от любопитковци, които ще бродят из коридорите и ще се чудят какво да си откраднат за сувенир. — Тя погледна холограмата, а после замислено сведе глава. — Ще трябва да обясниш какво искаш на моя екип, а след това да ги насочиш в правилната посока. После ще е най-добре, ако не се пречкаш и оставиш хората ми да вилнеят. Не можеш да вкараш това чудовище в паяжината, Тъф, прекалено е голямо. Имаш ли с какво да стигнеш дотук?

— „Ноев ковчег“ е оборудван с пълен комплект совалкови кораби, всички в изправност — отговори Хевиланд Тъф. — Но аз имам слабо желание да напускам удобството на жилищните ми площи. Този кораб несъмнено е достатъчно голям и моето присъствие няма да е особено неудобство за вашия екип.

— По дяволите, знаеш, че това ми е известно, но те работят много по-добре, ако никой не им надзърта през рамото — обясни Толи

Мюн. — Между другото смятам, че и ти би желал да излезеш за малко от тази консервена кутия. Откога си се затворил напълно сам?

— Няколко стандартни месеца — призна Тъф. — Въпреки че, ако искаме да бъдем точни, не съм напълно сам. Радвах се на компанията на моите котки, а също така с удоволствие се ангажирах да изучавам възможностите на „Ноев ковчег“ и да разширявам знанията си за екологичното инженерство. Все пак ще приема вашето предложение, че е време и за малка почивка. Възможността да вкуся продуктите на нова кухня за мен винаги е била удоволствие.

— Чакай само да опиташ с'ютламската бира! А тук има и разнообразни развлечения — зали за физическа подготовка, хотели, спортни зали, наркотични дупки, сензории, секс салони, театри на живо, игрални зали.

— Имам слаби умения в определени игри — каза Тъф.

— А освен това има и туризъм — продължи Толи Мюн. — Само вземаш тръбо-влака, който се движи в асансьора до повърхността. След това всички области на С'ютлам са твои за изследване.

— Наистина — каза Хевиланд Тъф. — Заинтригувахте ме, Портмастър Мюн. Страхувам се, че имам любопитен характер. Това е и най-голямата ми слабост. За съжаление паричните ми средства изключват възможността за по-дълъг престой.

— Не се тревожи — отговори му тя. — Ще сложим тези разходи в сметката ти за ремонт на кораба, а ще говорим по-късно. Сега само скачай в проклетата си совалка и идвай. Чакай да видя... док 911 е свободен. Разгледай първо Паякодом, а после вземи влака за планетата. Ти ще си истинска, проклетата сензация. Знаеш ли, вече си във всички новинарски материали. Земните червеи и мухи ще се катерят като луди отгоре ти.

— За разлагащо се парче месо тази перспектива може да звучи привлекателно — каза Тъф. — Но не и за мен.

— Добре тогава — отговори Портмастър Мюн. — Пътувай инкогнито.

Стюардът на тръбо-влака изтика количката с напитки, малко след като Тъф затегна колана си и се подготви за пътуването към планетата.

Вече беше опитал с'ютламската бира в един от ресторантите на Паякодом и я намери за слаба, водниста и видимо лишена от вкус.

— Може би вашите предложения включват някои малцови продукти, дестилирани и ферментирали извън планетата — каза той. — Ако това е така, аз с удоволствие бих купил един.

— Разбира се — отговори стюардът. Той бръкна в количката и извади мека крушовидна бутилка, пълна с тъмнокафява течност. Тъф разпозна в курсивния надпис Шанделорския стил. Предложиха му електронна карта и той набра на нея кодовия си номер. С'ютламската валута се наричаше калория и сметката за една крушовидна бутилка беше почти четири и половина пъти по-голяма от съдържанието на калории в бирата.

— Вносни мита и такси — обясни стюардът.

Тъф засмука своята бутилка с обичайното си достойнство, а тръбо-влака навлезе в асансьора, отвеждащ до повърхността на планетата. Това не беше приятно пътуване. Хевиланд Тъф бе открил, че цената на местата в звездната класа е твърде висока и това беше причината да се спре на следващата — висша класа. Едва по-късно откри, че трябва да се натъпче в седалка, явно конструирана за с'ютламско дете и то очевидно за много малко. На всичкото отгоре седалката се намираще в редица от осем подобни на нея, разделяни от тясна пътечка. Невероятният шанс му бе осигурил място до тази пътечка. Определено без това местоположение Тъф имаше сериозни съмнения, че изобщо ще преживее това пътуване. Дори и тук движението му бе невъзможно, без да докосне тънката, гола ръка на жената, която се намираще отляво. Тъф определи това преживяване като изключително неприятно. Когато седна по познатия си начин, с ръце, скръстени над корема, темето му се удари в тавана, така че бе принуден да приклекне и да изтърпи възможно най-неприятното схващане на врата си. Тъф разбра, че много по-назад в тръбо-влака има първа, втора и дори трета класа. Той твърдо реши на всяка цена да избягва опитването на техния съмнителен комфорт.

Когато спускането започна, по-голяма част от пасажерите сложиха на главите си индивидуални качулки и включиха развлекателни програми по техен избор. Хевиланд Тъф забеляза, че предложенията включват три различни музикални програми, една историческа драма, две еротични фантазии, бизнес интерфейс, нещо

описано като „геометрична павана“ и директна стимулация на центъра на удоволствието в мозъка. Тъф реши да изследва геометричната павана, само за да открие, че качулката е твърде малка за главата му. Неговият череп бе прекалено голям и дълъг, според с'ютламските стандарти.

— Хей, ти, голямата муха — извика глас от съседните седалки. Тъф се огледа. Всички с'ютламци бяха изолирали, покрили главите си с плътните черни качулки. Ако не се броят стюардите, които бяха в края на салона, единственият пасажер, който все още бе в света на реалността, беше мъжът на крайната седалка един ред по-назад. С дългата си, сплетена коса, медно-червена кожа, закръглени месести бузи, той изглеждаше също толкова чужденец, колкото и Тъф. — Да, ти, голямата муха, на теб говоря.

— Аз съм Хевиланд Тъф, екологичен инженер.

— Знаех си, че си муха — отговори мъжът. — Аз също, казвам се Рач Норен от Вандийн. — Той протегна ръка. Тъф я погледна.

— Сър, запознат съм с древния ритуал на ръкостискането. Забелязах, че не носите оръжие. Според моето разбиране, първоначалното предназначение на този обичай е било именно да установи това. Аз също съм невъоръжен. Сега вече, ако обичате, можете да изтеглите ръката си.

Рач Норен се ухили и отдръпна ръка.

— Ти си странен паток — подхвърли той.

— Сър, аз не съм нито голяма муха, нито странен паток. Смятам, че това е очевидно за всяка личност с нормална човешка интелигентност. Допускам, че стандартите на Вандийн може да са различни.

Рач Норен се протегна и ощипа бузата си. Тя беше закръглена, месеста, пълна буза и той здраво я щипна. Тъф реши, че това явно е някакъв перверзен тик или вандийнски жест, чието значение му убягваше.

— Мухи — така казват паяците. Идиом. Те наричат всички чужденци мухи.

— Наистина — каза Хевиланд Тъф.

— Ти си този, който пристигна с онзи великански кораб, нали? Във всички новинарски хранилки говорят за тебе. — Норен не дочака отговора му. — Защо носиш перука?

— Пътувам инкогнито — отговори Хевиланд Тъф. — Изглежда вие проникнахте през моята маскировка, сър.

Норен отново ощипа бузата си.

— Викай ми Рач. — Той огледа Тъф отгоре надолу. — Много посредствена маскировка. С перука или без, ти си си все същия огромен, дебел великан с цвят на лицето като на гъба.

— За в бъдеще ще трябва да използвам грим — реши Тъф. — За щастие никой от с'ютламците не показва вашата проникателност.

— Те са прекалено учтиви, за да го направят. Така стоят нещата на С'ютлам. Има прекалено много с'ютламци, нали знаеш? Повечето от тях не могат да си позволят да се уединят и затова се опитват да имитират някакво измислено усамотение. На обществените места ще се правят, че не те забелязват освен, ако ти не искаш да бъдеш забелязан.

— Обитателите на Порт С'ютлам, които аз срещнах, не ми изглеждаха нито прекомерно съдържани, нито обременени с обстойна етикеция.

— Паяците са различни — отговори безцеремонно Рач Норен. — Горещи цари по-голяма слободия. Слушай, нека ти дам един малък съвет. Не продавай кораба си тук, Тъф. Закарай го на Вандийн. Там ще получиш много по-добра цена.

— Нямам намерение да продавам „Ноев ковчег“ — отговори Тъф.

— Не е необходимо да се пазариш с мен, Тъф. Аз нямам правомощията да купя кораба ти. Нито пък стандартите. — Норен се засмя. — Бих искал да ги имам. Все пак върви до Вандийн и влез във връзка с Камарата на координаторите. Казвам ти, няма да съжаляваш. — Той извърна глава, за да се увери, че стюардите все още са в края на салона, а другите пасажери мечтаят зад качулките си и гласът му се превърна в заговорнически шепот. — Дори и да оставим настрана фактора цена, разбрах, че този твой кораб има кошмарна сила. Ти не искаш да дадеш такава унищожителна сила в ръцете на с'ютламците, нали? Без майтап, обичам ги, да, наистина е така. Често идвам по работа тук и знам, че са добри хора, особено ако са сами, но има вече прекалено много от тях, Тъфър. А те продължават да се размножават, размножават, размножават, като проклети гризачи. Сам ще видиш. Преди няколко века имаше голяма местна война, точно по тази

причина. С'ютламците изграждаха колонии по цялото това проклето място, грабеха всяко парче недвижима собственост, до което можеха да се докопат. Ако пък някой друг случайно живееше там, с'ютламците просто го надплодяваха. Ние най-накрая сложихме край на това.

— Ние? — попита Хевиланд Тъф.

— Вандийн, Скраймир, Светът на Хенри и Джазбо, но получихме подкрепа и от няколко неутрални планети. Мирният договор ограничи движението на с'ютламците само в границите на собствената им звездна система. Но ако им дадеш този твой адски кораб, те пак могат да се измъкнат навън.

— Разбрах, че с'ютламците са изключително благородни и почтени хора — вметна Тъф.

Рач Норен отново ощипа бузата си.

— Благородни, почтени, разбира се, разбира се. Приятни хорица, с тях се върши добра работа, а и мацките им знаят някои изключителни еротични номера. Казвам ти, имам стотина приятели с'ютламци и ги обичам, всеки един от тях. Но между мен и моите сто приятели стоят хиляда деца. Тези хора се размножават, Тъф, не се шегуват, слушай Рач какво ти говори. Всички те са животорути, нали?

— Наистина — каза Хевиланд Тъф. — А какво, ако мога да запитам, е животорут?

— Животорути — повтори нетърпеливо Норен. — Антиентрописти, хлапелюбци, спираломразци, антиконтрацептивисти. Религиозни фанатици, Тъфър. Религиозни ненормалници и откачалки. — Той сигурно щеше да каже още нещо, но стюардът изви количката с напитки и тръгна по тяхната пътека. Норен се отпусна обратно на седалката си.

Хевиланд Тъф вдигна дългия си, бял показалец, за да спре придвижването на стюарда.

— Моля, още една бутилка с бира, ако обичате.

До края на пътуването Тъф остана прегърбен, обгърнат от тишина и замислено смучеше бирата си.

Толи Мюн се рееше из въздуха на разхвърляния си апартамент, пиеше и мислеше. Едната стена на стаята ѝ представляваше огромен видео монитор — шест метра висок и три метра дълъг. Обикновено

Толи го програмираше да показва природни панорами. Тя обичаше да си представя, че прозорецът ѝ е отворен към високите, студени планини на Скраймир, към сухите каньони на Вандийн с техните буйни, беловодни реки или към безкрайните светлини на С'ютлам, разпръснати в тъмнината на нощта и блестящата, сребриста кула, която бе основата на постоянно движещия се асансьор, проби безлунното небе, издигнал се много над звездокласните хотели, които бяха високи по четири километра.

Но тази вечер стената в апартамента ѝ гледаше към космоса, а на фона на тъмното пространство, осеяно с бледи звезди се открояваше с метално величие огромният космически кораб, наречен „Ноев ковчег“. Дори и екран с големината на нейния (това беше една от привилегиите ѝ като Портмастър), не можеше да представи кораба в пълния му размер. Толи Мюн знаеше, че надеждата и заплахата, които носеше „Ноев ковчег“, бяха значително по-големи, отколкото самия кораб. Встрани от себе си чу тихото позвъняване на комуникационния апарат. Знаеше, че компютърът няма да я безпокои, освен ако това не беше обаждането, което очакваше.

— Ще отговоря — каза тя. Звездите на екрана се размазаха, „Ноев ковчег“ се стопи и за момент се виждаха само хаотични цветове, преди картината да се изчисти и да се появи лицето на Главен съветник Жосен Раел, лидер на мнозинството в Планетарния висш съвет.

— Портмастър Мюн — започна той. Чрез безмилостното увеличение на екрана, Толи Мюн можеше да види напрежението в дългия му врат, стягането на тънките му устни, твърдия блясък в тъмнокафявите му очи. Оплешивялото му теме беше напудрено, но въпреки това вече започваше да се изпотява.

— Съветник Раел — каза тя. — Радвам се, че се обади. Успя да прегледаш всички доклади, нали?

— Да. Тази връзка защитена ли е?

— Разбира се. Говори свободно.

Той въздъхна. Жосен Раел беше колоритна фигура в планетарната политика вече повече от десетилетие. В началото се бе появил в новинарските хранилки като съветник по войната. По-късно се издигна и стана съветник по селското стопанство. А сега вече четвърта година бе лидер на мнозинството в съвета, фракцията на технократите и следователно бе човекът с най-голямата власт на

С'ютлам. Властта го караше да изглежда твърде стар и изморен, но тази вечер видът му беше много по-лош от който и да е друг път.

— Сигурна ли си в тези данни? — попита Раел. — Екипът ти не е допуснал грешка? Прекалено е съдбоносно, за да бъде грешка, предполагам, разбираш? Това наистина ли е боен кораб на ЕИВ?

— Дяволски точно се изрази. Повреден, в лошо състояние, но проклетото чудо функционира, а и клетъчната му библиотека е недокосната. Това мога да твърдя със сигурност, хората ми я провериха няколко пъти.

Раел прекара късите си, дебели пръсти през оредялата си, побеляла коса.

— Ще трябва да триумфирам. Когато всичко това свърши, ще ликувам във всички новинарски хранилки. Но сега, сега мога да мисля само за опасностите. Днес имахме среща на съветниците. Затворена за външни лица. Не можем да рискуваме да изтече информация, преди този въпрос сполучливо да бъде решен. Присъстваха почти всички членове на съвета — технократи, експанзионисти, нули, представители на църквата и незначителни фракции. — Той се засмя. — Не съм виждал подобен консенсус през цялата си кариера. Портмастър Мюн, ние трябва да имаме този кораб.

Толи Мюн очакваше подобно развитие. Самата тя нямаше да остане толкова дълго на поста „портмастър“, ако не разбираше добре политическите игри на планетата. През целия й живот, С'ютлам се намираше в дълбока, неразрешима криза.

— Ще се опитам да ви го купя — обеща тя. — Преди да се натъкне на „Ноев ковчег“, този Хевиланд Тъф е бил независим търговец. Хората ми са открили стария му кораб на площадката за кацане, намирал се е в плачевно състояние. Търговците са алчни изчадия и това трябва да ни е от полза.

— Предложи му каквото е необходимо — каза Жосен Раел. — Разбираш ли, Портмастър? Разполагаш с неограничени финансови възможности.

— Ясно — отговори Толи Мюн. — Но има и един въпрос, който трябва да задам. Какво ще стане, ако той не иска да го продаде?

Жосен Раел се поколеба.

— Трудно е да се каже — измърмори той. — Трябва непременно да го продаде. Един отказ ще е фатален. Не толкова за този човек,

колкото за нас.

— А ако откаже да го продаде? — повтори Мюн. — Искам да знам алтернативите.

— Ние трябва да имаме този кораб — настоя Раел. — Ако този Тъф се окаже неблагоприятен, не ни остава никакъв избор. Висшият съвет ще използва суверенното право на държавата да отчуждава частна собственост и ще конфискува кораба. Човекът, естествено, ще бъде компенсиран.

— По дяволите! За какво говориш, нима мислите да вземете кораба насилствено!

— Не — каза Жосен Раел. — Всичко ще бъде законно и по правилата, вече съм проверил. В извънредни ситуации се разглежда положението на по-големия брой хора, а правото на частна собственост се смята за нищожно.

— О, по дяволите! Какви са тези проклети рационализации, Жосен — избухна Толи Мюн. — Ти имаше по-здрав разсъдък, когато беше тук горе. Какво са ти направили на планетата?

Жосен Раел доби кисел вид и за момент лицето му заприлича на младия мъж, който една година бе работил при нея. Тогава тя беше Заместник портмастър, а той — трети помощник-администратор на междузвездната търговия.

Раел поклати глава и отново стана възрастния, уморен политик.

— На мен самият не ми е приятно, Мама — поклати глава той. — Но имаме ли някакъв избор? Разгледах последните предвиждания. Очаква ни глад и разруха само след двацет и седем години, освен ако не постигнем някакво голямо научно откритие. За съжаление от него все още няма и следа. Но преди да се стигне дотам, експанзионисти ще вземат властта. Ще бъдем въввлечени в нова война, а това означава, че и в двата случая ще загинат милиони и дори милиарди. Очаква ни апокалипсис, а ти ми говориш за правата на един-единствен човек.

— Няма да споря с теб по този въпрос, Жосен. Знам, че има достатъчно хора, които ще го направят. Това в момента няма значение. Ще ти предложи само няколко проклети въпроса, върху които да си мислиш. Дори и да купиш легално този кораб, ще има остри протести от страна на Вандийн, Скраймир и останалите от съюза, но се съмнявам, че ще се решат на нещо повече. Но ако го заграбим със сила, нещата изцяло се променят. Ще ни обвинят в пиратство. Могат да

обявят „Ноев ковчег“ за военен кораб, което не е далеч от истината, а също и за планеторазрушител. Ще заявят, че нарушаваме мирното споразумение и отново ще ни нападнат.

— Ще говоря лично с техните посланици — каза уморено Жосен Раел. — Ще се опитам да ги убедя, че докато технократите са на власт, колонизационната ни програма няма да бъде подновена.

— И те ще повярват на проклетата ти честна дума? — попита саркастично Толи Мюн. — Как ли пък не, по дяволите! А ще можеш ли да ги убедиш, че технократите винаги ще бъдат на власт? Че никога няма да си имат работа с експанзионистите. Как смяташ да го направиш? Нима мислиш да използваш „Ноев ковчег“, за да установиш човеколюбива диктатура?

Съветникът стисна устните си още по-силно. По дългия му, тъмен врат изби руменина.

— Познаваш ме твърде добре, за да твърдиш подобно нещо. Съгласен съм, има известни рискове. Корабът наистина е източник на огромни разрушителни сили. Не бива да забравяме това. Но ако планетарният съюз мобилизира войските си, ние ще държим силната карта в ръцете си.

— Глупости! — възрази Толи Мюн. — Не е ремонтиран, а ще трябва и да се научим да го управляваме. Ще изучаваме месеци, а дори и години това проклето нещо, преди да успеем изцяло да използваме възможностите му. Само че никой няма да ни даде шанс да го направим. Вандийнската армада само след седмица ще дойде да ни го отнеме, а и другите няма да останат по-назад.

— Това не е твой проблем, Портмастър — заяви студено Жосен Раел. — Висшият съвет обсъди темата най-подробно.

— Само не ми се прави на началник, Жосен. Спомняш ли си когато се напи от нарко-бластерите и реши да излезеш навън, за да видиш за колко време кристализира урината в космоса? Аз бях тази, която спаси маркуча ти от измръзване, многоуважаеми Главни съветнико. Сега изчисти проклетите си уши и ме изслушай. Може би войната не е мой проблем, но търговията ме засяга пряко. Станцията е линията на живота ни. Внасяме трийсет процента от суровите калории...

— Трийсет и четири — поправи я Раел.

— Трийсет и четири — съгласи се Толи Мюн. — И този процент непрекъснато нараства, и двамата отлично знаем това. Плащаме за храната с технологичните си познания — с произведени стоки и с транспортни и сервизни услуги. Ние ремонтираме, поддържаме и произвеждаме повече космически кораби от другите четири планети в сектора взети заедно. И знаеш ли защо е така? Защото си скъсах проклетия задник от бачкане, само, за да сме най-добрите. Тъф дори сам го каза. Той е дошъл тук да поправи кораба си, защото знае репутацията ни. Репутация, че сме етични, честни и справедливи, а отделно от това, отлични технически експерти. Какво ще стане с тази репутация, ако вие вземете и му конфискувате проклетия кораб? Колко други търговци ще докарат корабите си за ремонт, след като разберат, че ние конфискуваме всеки, който ни хареса? Какво ще стане с моя проклет космодрум?

— Да. Това несъмнено ще има отрицателен ефект — призна Жосен Раел.

Толи Мюн му отговори с някакъв груб, неподражаем звук.

— Икономиката ни ще бъде разрушена — заяви безцеремонно тя.

Раел вече се потеше обилно. Малки ручейчета пот се стичаха по плешивото му чело. Той избърса влагата с носната си кърпа.

— В такъв случай трябва да направиш всичко възможно, за да се избегне подобно развитие, Портмастър Мюн. В никакъв случай не бива да се стига до това.

— Какво предлагаш?

— Купи „Ноев ковчег“ — каза той. — Давам ти всички правомощия, защото виждам, че добре разбираш положението. Накарай и Тъф да го разбере. Отговорността за това е изцяло твоя.

Жосен Раел кимна и екранът потъмня.

На С'ютлам Хевиланд Тъф се правеше на турист. Не можеше да отрече, че планетата бе забележителна по свой собствен начин. През годините, когато беше търговец и отскачаше от звезда до звезда със своя „Рог на изобилието от отлични стоки на ниски цени“, Хевиланд Тъф бе посетил толкова планети, че трудно си спомняше дори техния

брой. Но сега беше уверен, че едва ли скоро ще успее да забрави С'ютлам.

По време на странстванията си той бе видял достатъчно спиращи дъха гледки — кристалните кули на Авалон, небесните мрежи на Арахна, кипящите морета на Стария Посейдон и черните базалтови планини на Клег. Град С'ютлам, който бе погълнал всички древни помалки градчета, превръщайки се в огромен мегаполис, достойно им съперничеше.

Тъф имаше определена слабост към високите сгради. Той денем и нощем наблюдаваше града от специално изградените платформи на височина един, два, пет и девет километра. Независимо от височината, на която се намираше, светлините на мегаполиса бяха разпръснати във всички посоки, без да се прекъсват и стигаха докъдето виждаха очите му. Квадратни и безлични четиридесет и петдесет етажни сгради стояха рамо до рамо в безкрайни редици, блъскаха се една в друга, но продължаваха да живеят в сянката на огледалните кули, които се издигаха над тях и сякаш докосваха слънцето. Етажи и нива бяха построени върху други нива, а те пък върху трети нива. Движещите се тротоари се пресичаха и препресичаха, образувайки сложно преплетен лабиринт. Под повърхността имаше огромна мрежа от подземни пътища, по които тръбо-влакове и товарни капсули се движеха в тъмнината с шеметна скорост. Под тези пътища бяха подземията, а под тях — долния етаж подземия, тунелите, метрото, търговските комплекси и подземните жилищни сгради. Под повърхността се намираше още един град, погребан сигурно толкова надолу, колкото другият отгоре се издигаше към небето.

Тъф беше видял от „Ноев ковчег“ светлините на града, те бяха погълнали половината континент. Оттук изглеждаше сякаш са готови да погълнат и цяла галактика. Имаше и други континенти, също като този, озарени от светлините на цивилизацията. В морето от светлина нямаше тъмни острови. С'ютламците нямаха място за луксове, като например паркове. Тъф одобряваше това. Винаги беше смятал парковете за някаква извратена институция, създадена да напомня постоянно на цивилизованото човечество колко груб, суров и неудобен е бил животът, когато то е било принудено да живее сред природата.

Хевиланд Тъф по време на своите странствания беше дегустирал голямо разнообразие от култури и определи, че с'ютламската не

отстъпва по нищо на най-добрите. Това беше планета на разнообразието, на смайващите възможности, на богатството, което носеше известни черти и на жизнеността, но и на разложението и упадъка. С'ютлам бе космополитен свят, включен към мрежата, свързваща съседните звезди и свободно грабеше оттам музиката, книгите и сензориите, внесени от други звездни сектори. По-късно ги използваше като стимул да преобразува и видоизменя до безкрайност своята собствена културна матрица. Градът предлагаше повече форми за почивка и развлечение, от което и да е друго място, където беше ходил Тъф. Разнообразието спокойно можеше да ангажира някой турист за цяла стандартна година, разбира се, ако самият той искаше да се възползва от него.

През дългите години на космически пътувания, Хевиланд Тъф беше видял високоразвита наука и технологично чародейство на Авалон и Нюхолм, Тобър-в-покривалото, Стария Посейдон, Балдур, Арахна и още няколко планети, за които се смяташе, че са достигнали върха на човешкия прогрес. Технологията, която демонстрираше С'ютлам, беше равностойна на най-добрите. Орбиталният асансьор бе едно изключително техническо постижение. Такова съоръжение е трябвало да се изгради и на старата Земя в дните преди Краха, а е било построено за първи път на Нюхолм, но там е просъществувало твърде кратко, защото по време на войната е бил разрушен. Никъде досега Тъф не бе виждал подобно колосално творение на човешката ръка, дори и на самия Авалон, където проектите за подобен асансьор били отхвърлени по икономически причини. Всички подвижни тротоари, тръбо-влакове, фабрики бяха изключително полезни и свръхмодерни.

С'ютлам беше прекрасен свят.

Хевиланд Тъф го разгледа, пътува из него и три дни опитва неговите чудеса. Най-накрая се завърна в малкото, тясно жилищно помещение, висша класа, на седемдесет и деветия етаж на една хотелска кула и призова хотелиера.

— Бих желал да предприема необходимите мерки, с цел моето незабавно завръщане на кораба ми — каза той. Беше седнал на ръба на тясно легло, което бе извикал от стената, тъй като столовете бяха изключително малки. Тъф грижливо скръсти големите си, бели ръце над леко издутия си корем.

Хотелиерът, дребен човечец, който едва ли имаше и половината височина на Тъф, изглеждаше объркан и притеснен.

— Доколкото знам, смятахте да останете още десет дни — каза той.

— Точно така — отговори Тъф. — Въпреки това, характерно за плановете е, че те могат да се променят. Бих желал да се върна в орбита, веднага щом стане удобно. Сър, ще ви бъда много признателен, ако се заемете с необходимите разпореждания.

— Но има толкова неща, които не сте видели.

— Наистина. И все пак открих, че онова, което видях — то, разбира се, може би е само една малка част от това, което заслужава да се види — е повече от достатъчно.

— Вие не харесвате С'ютлам, нали?

— Страда от излишък на с'ютламци — отговори Хевиланд Тъф. — Могат да се отбележат и още няколко други недостатъка. — Той вдигна един дълъг пръст. — Храната е неприятна, основно химически преобразувана, голяма част от нея е без вкус, с видимо неприятна структура, оцветена с необичайни и обезпокоителни цветове. Още повече, порциите са напълно недостатъчни. Ако разрешите да бъда изцяло откровен, ще отбележа и постоянното присъствие на голям брой репортери от новинарските хранилки. Научих се да ги разпознавам по мултифокусните камери, които носят на челата си като трето око. Предполагам вие също сте обърнали внимание как се прокрадват във вашето фоайе, сензориум и ресторант. По моя груба преценка, техният приблизителен брой е двадесет.

— Но вие сте сензация! — възкликна хотелиерът. — Общественик. Всички с'ютламци искат да научат повече неща за вас. Сигурен съм, че щом един път сте отказали да давате интервюта, „зъркелите“ не са се осмелили да ви безпокоят. Нали разбирате професионалната етика...

— ... е била спазвана точка по точка и параграф по параграф — довърши Тъф. — Признавам, те си стояха на необходимата дистанция. Ала всяка вечер, когато се прибирах в непрактично голямата си стая и получавах достъп до новинарските хранилки, бях посрещан от моята личност. Как разглеждам града, как ям безвкусна гумена храна, как посещавам различните туристически забележителности и как влизам в обществените санитарни помещения. Трябва да призная, че суетата е

една от големите ми слабости, но въпреки това известността бързо ми омръзна. Пък и ъгълът, под който са разположени техните камери, е повече от неласкателен, а хуморът на коментаторите от новинарските хранилки — близък до грубостта.

— Проблем, съвсем лесен за разрешаване — каза хотелиерът. — Трябваше да дойдете по-рано при мен. Щях да ви предложа да наемете лично защитно поле. Закача се на колана на панталоните и ако някой „зъркел“ се приближи на повече от двадесет метра, това нещо блокира третото му око, а главата му се цепи от страхотно главоболие.

— По-труден за разрешаване обаче е проблемът — каза монотонно Тъф, — че на планетата има пълна липса на животински свят.

— Паразити ли? — попита хотелиерът с ужасен поглед. — Вие сте разочарован, защото тук няма паразити?!

— Не всички животни могат да бъдат смятани за вредители и паразити — възрази Хевиланд Тъф. — На много планети птици, кучета и други животински видове са домашни любимци и са обградени с грижи и любов. Аз лично си падам по котките. Един истински цивилизован свят запазва място за котките, но на С'ютлам изглежда населението ги намира за неразличими от въшките и глистите. Когато направих необходимите приготовления, за да дойда тук, Портмастър Толи Мюн ме убеди, че нейният екип ще се погрижи за моите котки и аз приех безрезервно нейното уверение. Но сега, когато разбирам, че никой от с'ютламците не се е срещал с друг животински вид, освен с човешкия, започвам да се съмнявам в качеството на грижите, които ще бъдат полагани за тях.

— Ние също имаме животни — протестира хотелиерът. — Извън града, където са селскостопанските зони. Много, много животни, виждал съм холофилмите.

— Няма спор в това — съгласи се Тъф. — Но котка на холограма и жива котка са две напълно различни неща и изискват напълно различно отношение. Дисковете могат да бъдат съхранявани и на лавицата, а самите котки — не. Но да спрем дотук с играта на думи. Основният и неразрешим проблем, както преди споменах, се съдържа преди всичко в броя на с'ютламците, а не толкова в техните нрави. Има прекалено много хора, сър. Във всяка възможна ситуация бях постоянно блъскан и бутан. В хранителните заведения масите са

прекалено близо до други маси, столовете са неподходящи за моя ръст, а понякога напълно непознати хора сядат зад мен и грубо ме ръгат с юмруци. Тротоарите са пренаселени, фоайетата са пренаселени, тръбо-влаковете са пренаселени — навсякъде има прекалено много хора, които ме докосват, без моето одобрение или съгласие.

Хотелиерът пусна лъскавата си професионална усмивка.

— А, човечеството! — каза той, употребявайки цялото си красноречие. — Славата на С'ютлам! Изобилните маси, морето от лица, безкрайната процесия, драмата на живота! Има ли нещо по-въодушевяващо от това да се докоснеш до рамото на някой друг човек?

— Предполагам, че не — отговори монотонно Хевиланд Тъф. — Все пак аз откривам, че ми липсва необходимото въодушевление. Още повече, позволете ми да изтъкна, че средностатистическият с'ютламец е прекалено нисък да се докосне и потрие в раменете ми и следователно тя или той са принудени да се търкат в ръцете, краката или корема ми.

Усмивката от лицето на хотелиера изчезна.

— Имате много неподходящ начин на мислене. За да се възхитите и обикнете нашия свят, трябва да го погледнете през очите на с'ютламците.

— Благодаря, не бих желал да падам на коленете си — отклони предложението Тъф.

— Вие не сте против живота, нали?

— Наистина, не — каза Хевиланд Тъф. — Животът определено е за предпочитане пред другата алтернатива. Все пак, от собствен опит знам, че всички добри неща често стигат до крайности. Изглежда точно такъв е случаят и на С'ютлам. — Той вдигна ръка, преди хотелиерът да го прекъсне. — По-специално аз си изградих чувство на антипатия, без съмнение прибързана и може би незаслужена, към някои индивидуални живи спесименти, с които по една случайност се срещнах по време на моите пътувания. Някои от тях изразиха открита враждебност към мен, отправяйки ми чисто презрителни епитети, относно моите размери и тегло.

— Е — замънка хотелиерът и се изчерви, — съжалявам, но вие сте, ъм, пълен, а на С'ютлам, ъм, е социално неприемливо да бъдеш с наднормено тегло.

— Теглото, сър, е променлива величина, зависеща изцяло от гравитацията и по тази причина то е много относително. Освен това, не смятам да ви отстъпвам правото да решавате дали моето тегло е над, под или точно отговаря на определени критерии. Естетическите норми варират на различните планети, също като генотиповете и наследствените предразположения. Аз съм напълно доволен от сегашното си тегло, сър. Но нека се върнем към темата, която обсъждахме. Бих желал незабавно да сложа край на престоя си в този хотел.

— Много добре — кимна хотелиерът. — Ще ви резервирам билет за първия тръбо-влак, който тръгва утре сутринта.

— Това е незадоволително. Бих желал да тръгна веднага. Изучих разписанието и открих, че има подходящ влак след три стандартни часа.

— Пълен е — отрязва го хотелиерът. — Няма да има никакви места, освен във втора и трета класа.

— Ще направя всичко възможно, за да понеса с твърдост това пътуване — каза Хевиланд Тъф. — Няма съмнение, че близостта на толкова много представители на човечеството, ще ме накара да се чувствам максимално удовлетворен и ободрен, когато слеза от този влак.

Толи Мюн плуваше в средата на офиса, кръстосала крака в поза „лотос“ и наблюдаваше Хевиланд Тъф. Тя пазеше специален стол за мухите и червеите, които не бяха свикнали с безтегловността. Той беше определено неудобен, но затова пък бе здраво захванат с болтове за пода и оборудван с вериги, за да придържа седящия в него.

Тъф седна на стола с огромно достойнство, привърза се здраво, а Толи се отпусна до равнището на главата му. Човек с размерите на Тъф явно не беше свикнал да гледа нагоре, когато говори с някого и тя сметна това за определено психологическо предимство.

— Портмастър Мюн — започна Тъф невъзмутимо, въпреки понижата си позиция. — Трябва да протестирам. Доколкото успях да разбера, тези чести сравнения на моята личност с муха са само пример на някакъв колоритен местен жаргон, в който не съм запознат с точното наименование на думата „безчестие“. Все пак не мога да не

бъда оскърбен от това, образно казано, че се опитвате да откъснете крилата ми.

Толи Мюн се ухили.

— Съжалявам много, Тъф. Нашата цена е твърда.

— Наистина — каза Хевиланд Тъф. — Твърда. Страшно интересна дума. Аз не заслужавам честта да бъда в компанията на такава известна и уважавана личност като вас и искрено се надявам да не ви засегна, но навярно няма да стигна до крайност, ако кажа, че тази твърдост се приближава до вкочанелост. Учтивостта не ми позволява да изрека заключения като алчност, сребролюбие и космическо пиратство и да сложа край на тези тежки преговори. Все пак ще си разреша да отбележа, че сумата от петдесет милиона стандарта е няколко пъти по-голяма от брутният планетарен продукт на значителен брой планети.

— Малки планети — уточни Толи Мюн. — Работата е прекалено много, Тъф. Имаш адски голям кораб.

Тъф остана невъзмутим.

— Признавам, че „Ноев ковчег“ наистина е голям кораб, но се страхувам, че това няма съществено отношение към въпроса. Освен ако при вас е обичайно да определяте цената на квадратен метър, а не на работен час.

Толи Мюн се засмя.

— Тъф, тук не става дума да сложим нови пулсаторни пръстени на някой товарен кораб или да препрограмираме автопилота. Говорим за хиляди работни часове на три пълни екипа паяци, които ще работят на тройни смени. Говорим за работа по системите, за която са квалифицирани само най-добрите ни кибертехнолози. Говорим за производството на специални части, които не са използвани от векове, а това е само началото. Ще трябва да проучим всичко в твоя проклет музей, защото разглобим ли го веднъж, после няма да можем да го съберем отново. Ще трябва да подмамим и някои от долните специалисти да се качат на асансьора, а ако и те не ни вършат работа, ще търсим други извън системата. Помисли колко време означава това, колко енергия, калории. Таксата за дока е отделно. Това нещо е дълго трийсет километра, Тъф! Не можеш да го вкараш в паяжината. Ще трябва да му построим специален док, а това ще ни отнеме място, на което иначе ремонтираме други триста стандартни кораба. Знам, че

едва ли искаш да чуеш колко ще струва това, Тъф. — Тя направи набързо изчисления на ръчния си компютър и поклати глава. — Ако останеш тук един местен месец, което е твърде оптимистична прогноза, таксата само за дока ще излезе около един милион калории, което превърнато в стандарти е близо триста хиляди.

— Наистина — каза Хевиланд Тъф.

Толи Мюн безпомощно разпери ръце.

— Ако нашата цена не те устройва, естествено можеш да предпочетеш да отидеш някъде другаде.

— Предложението ви е непрактично — отговори Тъф. — За съжаление, изглежда само една шепа планети разполагат с необходимата техническа квалификация, която да отговаря на моите изисквания — твърде мрачен коментар, като се има предвид сегашното състояние на човешкия технологичен прогрес.

— Само една шепа ли каза? — попита Толи Мюн и повдигна крайчеца на устата си. — В такъв случай ние сме занижили цените на услугите си.

— Госпожо — изгледа я Хевиланд Тъф, — не вярвам, че ще постъпите толкова безсърдечно и ще използвате моята наивност и прямота.

— Няма — кимна тя. — Вече казах, цената ни е твърда.

— Май че стигнахме до неприятен и неразрешим конфликт. Вие разполагате с пари, а аз за съжаление, не.

— Никога не бих го предположила. Смятах, че щом имаш такъв кораб, ще имаш и достатъчно калории за горене.

— Без съмнение съвсем скоро ще започна доходоносна кариера в полето на екологичното инженерство — увери я Хевиланд Тъф. — За съжаление, все още не съм усъвършенствал практическите си умения и по време на търговската си дейност пострадах от необясними, но значителни финансови загуби. Вероятно бихте се заинтересували от няколко отлични пластмасови репродукции на Гууглишки оргийни маски? Те са изключително подходящи за необичайни, но стимулиращи стенни декорации, а също съм чувал, че имат и определени мистични афродизиални способности.

— Боя се, че не — отговори Толи Мюн. — Но знаеш ли какво, Тъф? Днес е щастливият ти ден.

— Страхувам се, че вие се отнасяте пренебрежително с мен — поклати глава Хевиланд Тъф. — Сега и да ме информирате за намаление „половин цена“ или дори за специална услуга „две за цената на едно“, не се намирам в оптимална позиция да се възползвам. Ще бъда горчиво и брутално откровен с вас, Портмастър Мюн и ще ви призная, че в момента страдам от временна финансова неадекватност.

— Имам решение за този проблем.

— Наистина — каза Хевиланд Тъф.

— Ти си търговец, Тъф. Нямах голяма нужда от кораб с размерите на „Ноев ковчег“, нали така? А и не разбираш нищо от екологично инженерство. Тази запустяла разнебитена останка не ти е от голяма полза. Та все пак има определена стойност. Говорих с хората от планетата. Висшият съвет чувства, че най-добре ще бъде да ни продадеш кораба.

— Тяхната загриженост е трогателна — каза Хевиланд Тъф.

— Ще ти заплатим една солидна сума — продължи Толи Мюн.
— Трийсет процента от приблизителната стойност на кораба.

— Приблизителната стойност, определена от вас — отбеляза Тъф.

— Е, да, но това не е всичко. Освен, че ще ти дадем милиони стандарти в брой, ще получиш и чисто нов кораб. Най-новият модел „Лонгхаул 9“, най-големият товарен съд, който произвеждаме. С напълно автоматична кухня, жилищна площ за шестима, гравитационно поле, две совалки, карго отделения, в които можеш да събереш най-големите авалонски или кимдиски търговци един до друг, тройно осигуряване срещу повреда, най-новите компютри „Смартелек“ с гласово активиране и дори оръжеен комплект, ако ти е необходим. Ти ще си най-добре оборудваният търговец в целия звезден сектор.

— Нямам никакво намерение да възразявам срещу подобна проява на щедрост — каза Тъф. Само мисълта за това ме кара едва ли не да загубя съзнание. И все пак, макар че ще се чувствам много по-удобно на кораба, който току-що ми описахте, изпитвам някаква глупава, сантиментална привързаност към „Ноев ковчег“. Наистина в руини е напълно безполезен, но той е последният от семекорабите на изчезналите Екологични инженерни войски. „Ноев ковчег“ е жив къс история, монумент на техния гений и смелост, а също така не му

липсват и някои дребни ползи. Преди известно време, докато дълго и самотно пътувах из космоса, ми хрумна каприза да се откажа от изпълнения с несигурности живот на търговеца и да поема житейския път на екологичния инженер. Решение без съмнение алогично и взето от невежа, но то все още ме привлича. Страхувам се, че съм упорита личност и това е един от големите ми недъзи.

Толи Мюн леко се извъртя, обърна се с крака към тавана, отгласна се леко и застана точно пред лицето на Тъф.

— Дяволите да те вземат! — посочи го тя с пръст. — Нямам търпение да се пазаря с теб за всяка калория, Тъф. аз съм заета жена и не разполагам с време и сили да играя търговските ти игри. Ти ще го продадеш — знаеш го, както и аз, — така че нека да свършваме. Кажете колко искате. — Толи Мюн натисна леко носа му с върха на пръста си. — Кажете — натискане — колко — натискане — искате — натискане.

Хевиланд Тъф отвърза веригите си и се отгласна от пода. Беше толкова голям, че я накара да изглежда малка — нея, която я наричаха „великанка“ през половината ѝ живот.

— Учтиво моля, престанете да атакувате моята личност — повиши тон Тъф. — Страхувам се, че напълно погрешно сте ме преценили, Портмастър Мюн. Наистина бях търговец, но слаб търговец, може би точно защото не успях да усъвършенствам изкуството на пазаренето, което така погрешно ми приписвате. Мисля, че достатъчно ясно изразих позицията си. „Ноев ковчег“ не се продава.

[1] Portmaster (англ.) — пристанищен началник — Бел.пр. ↑

[2] Larder (англ.) — шкаф за хранителни продукти — Бел.пр. ↑

— Изпитвам определена привързаност към теб, още от времето, когато работехме заедно — каза Жосен Раел по защитения видео канал. — Няма спор, че работата ти досега като портмастър е образцова. В противен случай веднага щях да те освободя. Как му позволи да се качи на кораба си?! Как можа да го направиш? Смятах, че си много по-съобразителна.

— Мислех, че ти си политикът — отвърна Толи Мюн, с нотки на презрение в гласа си. — Жосен, помисли си за проклетите усложнения, ако охраната го беше грабнала в средата на Паякодом. Тъф не остава незабелязан, дори и когато си сложи тази глупава перука и пътува инкогнито. Тук е тъпкано с вандийнци, джазботци, хенриевци и какви ли не още. Всички те гледат Тъф, гледат „Ноев ковчег“, и само чакат да видят какво ще направим. Тъф вече е бил подмамен от проклетия вандийнски агент. Забелязани са да водят задълбочен разговор в тръбовлака.

— Знам — мрачно кимна съветникът. — И все пак, трябваше... можеше да го хванеш на някое по-скрито място.

— И после? Какво щях да правя с него? — попита Толи Мюн. — Да го убия или да го изхвърля през шлюзовете? Не мога да направя подобно нещо, Жосен. Дори и ти не си го мисли. Ако се опиташ, ще те предам на новинарите и покривът на къщата ти ще се събори.

Жосен Раел избърса потта от челото си.

— Ти не си единствената, която има принципи — защити се той. — Никога не бих предложил подобно нещо. И въпреки всичко, трябва да имаме този кораб. Сега Тъф е вътре и задачата ни става още по-сложна. „Ноев ковчег“ разполага с огромни защитни способности. Имам подготвен сценарий за нападение, но предвижданията са, че той ще издържи пълностепенна атака на цялата ни Планетна защитна флотилия.

— Мили Боже, по дяволите! Та той е паркирал на някакви си пет километра от терминала на туба номер девет! Една проклета пълностепенна атака, откъдето и да идва тя, ще унищожи цялата станция и ще събори асансьора върху проклетата ти глава! Само задръж проклетия си пикочен мехур още малко и ме остави аз да се справя с това. Ще го накарам да продаде „Ноев ковчег“. И ще го направя легално.

— Много добре — отговори Висшият съветник. — Ще ти дам още малко време, но те предупреждавам. Висшият съвет следи отблизо развитието на нещата и всички стават много нетърпеливи. Имаш три дни. Ако Тъф не си е сложил палеца върху договора за продажба, изпращам десантните войски.

— Не се тревожи — каза Толи Мюн. — Имам план.

Комуникационната зала на „Ноев ковчег“ беше дълга и тясна, а стените ѝ бяха покрити с редици от тъмни телевизионни монитори. Хевиланд Тъф се беше разположил удобно, заедно със своите котки. Бъркотия, буйната черно-бяла женска, се бе свила в краката му и спеше. Хаос, котаракът с дългата сива козина, който вече излизаше от детството, се движеше по широките рамене на Тъф, търкаше се във врата му и силно мъркаше. Тъф грижливо беше сложил ръце върху корема си и търпеливо изчакваше работата на компютрите, които приемаха, обработваха, изпращаха и препращаха различни задачи. Той чакаше вече от доста време. Най-накрая един от екраните светна, картината се изчисти и Тъф вече гледаше лице с типичните за възрастните с'ютламки черти.

— Уредник — обяви тя. — Компютърна база данни на Съвета.

— Хевиланд Тъф от космически кораб „Ноев ковчег“ — отговори ѝ Тъф.

Жената му се усмихна.

— Познах ви, вие сте във всички новинарски хранилки. С какво мога да ви помогна? — Тя премигна. — Ах, нещо лази по врата ви?!

— Котенце, госпожо. Напълно доброжелателно. — Той се протегна, издърпа Хаос и го сложи под брадичката си. — Бих желал вашата помощ за един незначителен въпрос. Аз съм само безпомощен роб на собственото си любопитство и винаги съм жадувал да подобря недостатъчното си количество знания. Напоследък съм се заел с изучаването на вашия свят — неговата история, обичаи, фолклор, политика, социална структура и така нататък. Естествено, бях подпомогнат от всички стандартни текстове и бази данни, но има определена частица информация, която досега не можах да си осигуря. Дребно нещо, наистина, без съмнение смешно лесно за откриване, стига човек да има желание да го потърси, но въпреки това,

необяснимо защо, липсващо във всички средства, които проверих. В преследване на тази частица информация се свързах със С'ютламския образователен център и вашата главна планетарна библиотека. И двете места ме насочиха към вас. Затова, ето ме и мен.

Лицето на уредника стана бдително.

— Разбирам. Трябва да ви кажа, че базата данни не е отворена за обществото, но може и да направя едно изключение. Какво по-точно ви интересува?

Тъф вдигна пръст.

— Съвсем малко късче информация, както казах по-рано, но ще ви бъда дълбоко признателен, ако сте така добра да отговорите на въпроса ми и успокоите изгарящото ме любопитство. Колко точно е населението на С'ютлам?

Лицето на жената изведнъж застина и стана неприветливо.

— Тази информация е строго поверителна — решително отсече тя. Екранът веднага угасна.

Хевиланд Тъф постоя замислен няколко секунди, а после отново се включи в информационната програма, която използваше.

— Интересувам се от общ преглед на с'ютламската религия — обърна се той към компютъра. — По-точно, описание на вярванията и моралните системи на „Църква за развитието на живота“.

Няколко часа по-късно Тъф беше дълбоко увлечен в получения материал. Той разсеяно си играеше с Бъркотия, която се бе събудила гладна и пълна с енергия, а после компютърът обяви, че Толи Мюн очаква връзка. Тъф запази информацията и включи лицето ѝ на друг телевизионен монитор.

— Радвам се да ви видя, Портмастър Мюн — поздрави Тъф.

— Чух, че се опитваш да си пъхаш носа в нашите планетарни тайни, Тъф — каза, хилейки се Толи Мюн.

— Уверявам ви, че нямам подобни намерения — отговори той. — Но във всеки случай, аз съм един неефективен шпионин, защото опитът ми се превърна в некадърен провал.

— Нека вечеряме заедно — предложи Толи Мюн. — Може би тогава ще отговоря на твоя малък въпрос.

— Наистина — каза Хевиланд Тъф. — В такъв случай, Портмастър Мюн, позволете ми да ви поканя на вечеря на борда на „Ноев ковчег“. Моята кухня не е безупречна, но малко или много е по-

вкусна, а и значително по-изобилна от минималните дажби на вашата станция.

— Страхувам се, че не мога, Тъф. Прекалено много проклета работа имам и няма как напусна станцията. Но ти недей увесва нос. Току-що пристигна голям товарен кораб от Лардър — нашите селскостопански астероиди. По земен образец са, не са далеч и са дяволски плодородни. Портмастърът получава първи голяма част от калориите. Сега имам пресни неотревни салати, пържоли от подземно прасе, пикантни шушулки, гъбен хляб, желеплодове в истинска сметана и бира. — Тя се усмихна. — Вносна бира.

— Гъбен хляб? — повтори Хевиланд Тъф. — Аз не консумирам животинска плът, но остатъкът от вашето меню звучи повече от привлекателно. Ще трябва с благодарност да приема поканата ви. Ако подготвите свободен док, ще пристигна съвсем скоро със совалката „Мантикора“^[1].

— Използвай док номер четири. Много е близо до Паякодом. Това при теб Бъркотия ли е или Хаос?

— Бъркотия — отговори Тъф. — Хаос отпътува някъде по свои мистериозни задачи, както котките често имат навика да го правят.

— Всъщност, аз никога не съм виждала живо животно — призна радостно Толи Мюн.

— Тогава ще трябва да взема Бъркотия с мен за ваше осветляване.

— До довечера — каза Толи Мюн и прекъсна връзката.

Вечеряха при една четвърт „G“.

Кристалната зала прилепваше към обратната страна на Паякодом и екстериорът ѝ представляваше купол от прозрачна кристална стоманопластмаса. Отвъд почти невидимите стени на купола те бяха обградени от черната яснота на космоса, полета от студени чисти звезди и блестящите заплетени нишки на паяжината. Под краката им се виждаше скалистата повърхност на астероида, транспортните тунели, пресичащи се в гъста мрежа, извитите минарета, огромните блестящи кули на звездокласните хотели, пробиващи студената тъмнина. Над главите им висеше огромният глобус на С'ютлам, бледосиньо и кафяво кълбо, забулено от млечнобели облаци.

Асансьорът се издигаше стремително към него, все по-нагоре и по-нагоре, докато гигантската ос се превръщаше в тънък блестящ конец, а после и напълно се изгубваше от погледа. Гледката беше зашеметяваща и някак си нарушаваше представите за равновесие.

Обичайно залата се използваше само за определени официални случаи. Беше открита преди три години, когато Жосен Раел се изкачи горе, за да развлича важен сановник. Но Толи Мюн сега беше готова на всичко, за да постигне целта си. Храната бе приготвена от готвач, нает за една вечер от лайнер на Транскорпорацията. Бирата — иззета насилствено от търговец, който преминаваше транзитно оттук на път за Светът на Хенри. Сервизът за хранене — истинска антика от музея по планетарна история. Голямата ебонитова маса, на която имаше място поне за дванадесет души, бе изработена от блестящо черно дърво с леки яркочервени нюанси. Мълчалива и внимателна фаланга от сервитьори, облечени в блестящи златисто-черни ливреи, беше готова да им сервира храната.

Тъф влезе, прегърнал в ръце котката си, спря очи върху разкошната маса, а после вдигна глава към звездите и мрежата.

— Оттук можеш да видиш „Ноев ковчег“ — каза Толи Мюн. — Ето там, онова светло петънце, в края на паяжината.

Тъф погледна в указаната посока.

— Този ефект чрез триизмерна холографска прожекция ли е постигнат? — попита той, галейки котката.

— О, не, по дяволите! Всичко е съвсем реално, Тъф — усмихна се Толи. — Не се тревожи, намираш се в безопасност. Това е тройно закалена стоманопластмаса. Нито асансьорът, нито планетата ще паднат отгоре ни, а възможността куполът да бъде пробит от метеорит е астрономически нищожна.

— Долавям трафик в значително количество — отбеляза Хевиланд Тъф. — Какви са шансовете куполът да бъде ударен от турист, управляващ взета под наем вакуумна шейна, от загубен навигационен фар или от изгорял пулсаторен пръстен?

— Големи — призна Толи Мюн. — Но в секундата, в която се случи нещо подобно, вентилационни клапи ще бъдат затворени, ще завият сирени и ще се отвори специално скривалище. Всичко това е заложено в плановете на сгради, които се намират във вакуум. Така че, ако това малко вероятно събитие все пак стане, ние ще имаме костюми,

дихателни пакети и дори лазерни фенерчета, решим ли сами да отстраним повредата, преди да са дошли паяците. Случвало се е само два пъти откакто съществува станцията, така че се отпусни, престани да нервничиш и се наслаждавай на гледката.

— Госпожо — възрази Хевиланд Тъф с обичайното си достойнство. — Не съм нервен, а по-скоро любопитен.

— Добре — кимна Толи Мюн и му посочи стола. Той сковано прегъна дългото си тяло и се намести в него. Настъпи мълчание, през което Тъф галеше черно-бялата козина на Бъркотия, а сервитьорите поднесоха ордъврите и кошници с горещ гъбен хляб. Ордъврите бяха два вида: първият, малки солени питки, с пълнеж от пикантно сирене и пастет от гъби. А вторият — дребни змийчета или едри червеи, сготвени в ароматен портокалов сок. Тъф даде две на Бъркотия и тя лакомо ги погълна. Самият той после взе една питка, помириса я и отхапа малко парче. Сдъвка го замислено, преглътна и кимна одобрително.

— Отлично.

— Е, това е котка, нали?

— Наистина — отговори Тъф, отчупи си парче от гъбения хляб — облак пара се издигна от мястото на разчупването — и методично го намаза с дебел слой масло.

Толи Мюн се протегна, взе своя хляб и болезнено опари пръстите си. Тя се направи, че нищо не се е случило, за да не издаде слабостта си пред Тъф.

— Много е хубав — отбеляза Толи, след като преглътна първата хапка. — Знаеш ли, Тъф, съвсем малко с'ютламци могат да си позволят яденето, което ще получим.

— Този факт не е убягнал на вниманието ми. — Той предпазливо взе с палец и показалец едно змийче и го поклати пред носа на Бъркотия. Котката се повдигна на два крака, опря се в коляното му и успя да го грабне.

— На практика, реалното калорично съдържание в тази храна обикновеният гражданин консумира цяла седмица.

— Вземайки предвид качеството на ордъврите и хляба, които получихме досега, бих се осмелил да изкажа мнението, че ние си позволяваме гастронично удоволствие, което среднестатистическият с'ютламец получава един път в живота си.

Сервираха им салатите, Тъф опита своята и я обяви за добра. Толи Мюн също си сипа в чинията и изчака, докато сервитьорите се върнат на местата си до стената.

— Тъф, струва ми се, че имаше някакъв въпрос.

Хевиланд Тъф вдигна очи от чинията си и я погледна втренчено. Дългото му бяло лице беше застинало и безизразно.

— Правилно — каза той. Бъркотия също гледаше към нея с тесните си зеленикави очи, цвят, подобен на салатата от неотрева.

— Трийсет и девет милиарда.

Тъф премигна.

— Наистина — каза той.

Толи Мюн се засмя.

— Това ли е единственият ти коментар?

Тъф вдигна глава към глобуса на планетата С'ютлам.

— След като настоявате за моето мнение, Портмастър, бих се осмелил да кажа, че макар тази планета над главите ни да изглежда порядъчно голяма, не мога да не се замисля дали всъщност наистина е достатъчно голяма. Без да искам това да прозвучи като остра критика на вашето количество, култура и цивилизация, хрумва ми следната мисъл: население, състоящо се от трийсет и девет милиарда човешки единици може да бъде смятано, като цяло, за мъничко прекомерно.

— Брей, така ли мислиш? — ухили се Толи Мюн. Тя се облегна назад и направи знак на сервитьора с напитките да се приближи. Бирата беше гъста, тъмнокафява, с обилна ароматна пяна. Поднесоха я в големи халби с две дръжки, изработени от гравирано стъкло. Толи непохватно вдигна своята, гледайки внимателно пенливата течност.

— Едно от нещата, с които не мога да свикна при гравитацията. Всички течности трябва да се сервират в меки пластмасови бутилки. Тези неща изглеждат толкова... уязвими. Всеки момент очакваш да се случи някаква катастрофа. — Тя отпи и си направи мустаци от пяната. — Не е лошо. — Толи избърса уста с опакото на ръката си. — Време е да спрем с тази проклета игра на криеница, Тъф. — Тя внимателно остави халбата си на масата, но дори и това просто движение ѝ създаде проблеми. — Изглежда ти си подозирал, че имаме проблем с броя на населението, в противен случай едва ли си щял да се интересуваш. Разбрах също, че си се ровил в базата и си търсил каква ли не информация. С каква цел?

— Моят тъжен недъг се нарича любопитство, госпожо — отговори Тъф. — Търсех само начин как да разреши проблема на С'ютлам. Разбира се, със съмнителната надежда, че по време на моите проучвания ще стигна до някаква идея и излизане от задънената улица, в която в момента се намираме.

— Е? — попита Толи Мюн.

— Вие току-що потвърдихте предположението, което бях принуден да направя, че планетата страда от своята пренаселеност. Сега, след като имам и данните, всичко си идва на мястото. Вашите разпръснати във всички посоки градове се издигат и издигат нагоре, защото са принудени да подслоняват непрекъснато увеличаващо се население, а вие отчаяно се борите да запазите целостта на селскостопанските си региони. Вашата гордост — станцията Паякодом — е необикновено натоварена, асансьорът се движи непрестанно в двете посоки, защото не успявате да изхранвате собственото си население и трябва да внасяте храна от другите планети. А те се страхуват и дори ви мразят, защото преди няколко века сте опитали да изнесете проблема с населението чрез емиграция и анексация, докато това не е било жестоко спряно от последвалата война. Вашите хора нямат домашни любимци, защото на С'ютлам няма място за други животински видове, които не се включват директно в хранителната верига. Вие сте определено по-ниски от нормалните човешки стандарти, заради вековните строги мерки на хранителни лишения и режим на разпределение на дажбите, всичко единствено в името на икономиката. Затова и поколенията продължават да напредват, но хората стават все по-слаби и по-ниски, борейки се да оцелеят при още повече намаляващите провизии. Всички тези тревоги са пряко свързани с вашето прекалено голямо население.

— Не ми звучиш много положително настроен, Тъф — отбеляза Толи Мюн.

— Не исках това да прозвучи и като критика. Вие не сте напълно лишени от добродетели. Като цяло сте индустриализирани, кооперирани, етични, цивилизовани и напълно безобидни хорица. Вашата технология и нивото на интелектуалния ви напредък заслужават само възхищение.

— Нашата технология — каза сухо Толи Мюн — е единственото, което спаси проклетите ни задници. Вече внасяме трийсет и четири

процента от суровите си калории. Други двадесет процента произвеждаме в селскостопанските региони, където е и последната ни обработваема земя. Останалата част от храната ни идва от хранителните фабрики, чрез преработка на нефтопродукти. Точно този последен процент с всяка година непрекъснато нараства и това е съвсем нормално. Само хранителните фабрики могат да работят с темпото, с което нараства населението. Но веднага възниква друг проклет проблем.

— Свършва ви петрола — осмели се да предположи Хевиланд Тъф.

— И тук си дяволски прав — кимна Толи Мюн. — Това им е лошото на проклетите невъзстановими ресурси.

— Несъмнено вашите правителствени органи знаят кога приблизително ще ви засегне гладът.

— След двадесет и седем стандартни години — отговори тя. — Плюс, минус няколко години. Датата се мени постоянно и се намира в зависимост от много фактори. Може да избухне война много преди това. Някои от нашите експерти смятат, че точно това ще стане. А е възможно и двете да настъпят едновременно — и гладът, и войната. И в двата случая ще има много трупове. Ние сме цивилизовани хора, Тъф, ти сам го каза. Толкова проклето цивилизовани, че няма да повярваш. Задружни, етични, обичащи живота и други все от тоя род. Но дори и това вече се руши. Условията за живот в подземните градове стават все по-лоши. От векове не е било толкова зле, някои от лидерите ни дори казват, че хората долу са се изродили, превърнали са се в проклетите паразити. Убийствата, изнасилванията, жестоките престъпления стават все повече и повече с всяка година. През последните осемнадесет месеца има и два случая на канибализъм. Всичко това ще става все по-лошо през следващите години. Престъпността расте с увеличаването на кривата на раждаемостта. Приемаш ли моето предаване, Тъф?

— Наистина — каза безчувствено той.

Сервитьорите се върнаха, носейки основното блюдо. На големи плата бяха натрупани купчини печено месо, които все още изпускаха пара. За гарнитура имаше четири вида зеленчуци. Хевиланд Тъф позволи чинията му да бъде напълнена с варени миризливки, сладки коренчета и маслени израстъци. Малко след това той помоли

сервитьора да отреже няколко тънки парченца шунка за Бъркотия. Толи Мюн също си отрязва дебело парче, поля го с кафяв сос, но след първите хапки откри, че няма апетит и започна да наблюдава как се храни Тъф.

— Е? — попита тя.

— Може би ще е възможно да ви окажа малка помощ в решаването на този проблем — започна Тъф, докато замислено ровеше с вилицата си купчинка пикантни шушулки.

— О, можеш да ни окажеш и голяма помощ — отвърна Толи. — Продай ни „Ноев ковчег“. Това е единственият начин. Кажи най-после колко искаш. Обръщам се към проклетото ти чувство за морал. Продай го и ще спасиш милиони животи, дори милиарди. Не само ще бъдеш богат, но ще станеш и знаменитост. Кажи една дума и ще прекръстим проклетата планета на твое име.

— Забележително предложение — каза Тъф. — Моята суета трудно ще му устои, но все пак вие силно надценявате необикновените умения на изчезналите Екологични инженерни войски. Във всеки случай, както ви информирах и преди, „Ноев ковчег“ не се продава. Може би ще се осмеля да предложи едно очевидно решение за вашите проблеми. Ако наистина се окаже, че действа ефикасно, ще бъда щастлив, ако наречете на мое име някой град или пък малък астероид.

Тя се засмя и отпи от халбата си стабилна глътка бира. Имаше нужда от нея.

— Хайде, Тъф, казвай. Какво е това лесно, очевидно разрешение?

— Изобилие от идеи идват в съзнанието ми. Контролът на раждаемостта е една от основните. Това може да бъде постигнато чрез биохимични и механични средства, сексуално въздържание, научно разяснение и съдебни ограничителни мерки. Механизмът може да е различен, но крайният резултат ще бъде един и същ. С'ютламците трябва да се размножават с определено по-занижено темпо.

— Невъзможно — каза Толи Мюн.

— Едва ли е така — продължи Тъф. — На други планети, значително по-рано колонизирани от С'ютлам, този проблем отдавна е решен.

— Няма никакво проклето значение — отвърна Толи Мюн. Направи рязко движение с ръка, бирата и се разплиска, но тя не й

обърна внимание. — Не очаквай да спечелиш награда за оригинално мислене, Тъф. Това е всичко друго, но не и нова идея. На практика имаме дори и политическа партия, която проповядва същото, по дяволите, сигурно от стотици години. Наричаме ги нулите. Те искат да сведат до нула кривата на раждаемостта. Бих казала, че седем, осем процента от населението ги подкрепя.

— Масовият глад несъмнено ще увеличи броя на техните последователи — отбеляза Тъф и вдигна препълнената си с мирисливки вилица. Бъркотия измяука, за да го подкрепи.

— Дотогава ще е дяволски късно и ти добре знаеш това. Проблемът е, че широките маси на долния етаж не приемат сериозно този факт. Не обръщат внимание на политиците, не ги интересуват мрачните прогнози, с които преливат новинарските хранилки. „Чували сме това и преди“ — така казват и дяволите да ги вземат, ако не са прави. Бабите и праядовците им също са чували, че гладът е неизбежен. Винаги преди това С'ютлам е намирал начин да избегне катастрофата. Технократите се задържат на върха на властта, само защото от векове откриват нови и нови начини как да избягнат глада, да го прехвърлят като проблем на следващото поколение. Те винаги са намирали някакво решение. Повечето жители са убедени, че това ще се случи и този път.

— Тези решения, за които говорите, се определят от природата като „временни мерки“ — отбеляза Хевиланд Тъф. — Смятам това за напълно очевидно. Единственото възможно решение остава контролиране на растежа на населението.

— Ти изглежда, че изобщо не разбираш, Тъф. Контролът на раждаемостта е анатема за огромна част от с'ютламците. Никога няма да успееш да убедиш значителен брой хора, защото никой от тях не вярва в някаква измислена, проклета катастрофа. Няколко извънредно глупави и извънредно идеалистични политици се опитаха да го направят, но още същата нощ бяха свалени, обявени за аморални и противници на живота.

— Разбирам — каза Хевиланд Тъф. — И вие ли сте жена със силни религиозни убеждения?

Толи Мюн направи гримаса и отпи от бирата си.

— Не, по дяволите! По-скоро смятам, че съм агностик. Всъщност, не знам, никога не съм се замисляла по-сериозно. Но аз съм

и привърженичка на нулите, макар че никога не съм признавала това на долния етаж. Повечето паяци са нули. В една малка затворена система, каквато е станцията, ефектите от неконтролируемото размножаване съвсем скоро стават проклето забележими и още по-проклето ужасяващи. На долния етаж това не е съвсем ясно. А църквата... запознат ли си с „Църква за развитието на живота“?

— Да, имам известна представа за нейните поучения.

— С'ютлам е бил основан от старейшините на „Църква за развитието на живота“ — поясни Толи Мюн. — Те са бягали от религиозно преследване на Тара. Били са гонени, защото се размножавали прекалено бързо и дори заплашвали да завладеят цялата планета, нещо, което не се харесало особено на таранците.

— Напълно разбираемо отношение.

— Същото нещо ликвидирало и колонизационната програма, която експанзионистите предприели преди няколко века. Основните вярвания на църквата са, че повелята на разумните същества е да изпълнят докрай вселената и че животът е най-висшата ценност. Противниците на живота или ентропистите са най-голямото зло. Църквата вярва, че привържениците на живота и неговите противници са в постоянна надпревара. Трябва да се развиваме, казва църквата. Да се развиваме и да достигаме нови и нови нива на разум и гениалност, приближавайки се до Бога. След като еволюцията се осъществява чрез биологичния механизъм на размножаването, ние трябва да се размножаваме. Да разширяваме и обогатяваме нашия генофонд, да разпилеем семената си до всички звезди. Като ограничаваме раждаемостта ние може да попречим несъзнателно на следващата крачка в човешката еволюция. Може да абортираме някой гений или полубог. Животът на една единствена мутирала хромозома може да изтегли човечеството на следващото стъпало на неговия прогрес.

— Мисля, че схванах същественото на това кредо — кимна Тъф.

— Ние сме свободни хора, Тъф. Религиозно разнообразие, свобода на избора, каквото ти хрумне. Тук имаме всякакви — Ериканерци, Стари християни, Деца на мечтателя. Имаме бастиони на Стоманения ангел, Мелдерски комуни, всичко, което поискаш. Но повече от осемдесет процента от населението все още принадлежи към „Църква за развитието на живота“ и неговите религиозни вярвания са по-силни отвсякога. Стига им да се огледат наоколо и да видят

плодовете на човешкия гений, за да се убедят, че ученията на църквата са правилни. Когато имаш население от милиарди хора, милиони от тях са гении, а това е огромен стимул за развитието на техническия прогрес. Е, какво, по дяволите, всичко е логично. С'ютлам е постигнал истински технологични чудеса. Те виждат нашите градове, асансьора, посетителите, които идват от хиляди други планети, за да се учат от нас. Виждат как бързо се издигаме над всички останали, но не виждат катастрофата, а и църковните лидери твърдят, че всичко ще е наред. Защо, по дяволите, тогава да спират да се плодят? — Тя удари с юмрук по масата и се обърна към най-близкия сервитьор. — Хей, ти! Донеси ми още бира! Побързай! — Толи Мюн отново погледна към Тъф. — Така че не ми пробутвай тези наивни предложения. Опитите за решаване на с'ютламските проблеми чрез ограничаване на раждаемостта са обречени на пълен провал. Невъзможно е. Разбра ли най-после това, Тъф?

— Не е нужно да бъде поставяна под въпрос моята интелигентност — засегна се Хевиланд Тъф. Той галеше преялата с шунка Бъркотия. — Тежкото положение на С'ютлам докосна сърцето ми. Ще положа всички възможни усилия, за да облекча страданията на вашата планета.

— Тогава ни продай „Ноев ковчег“ — каза остро тя.

— Това е нежелателно предположение — отговори Тъф. — И все пак, ще направя всичко, което е от компетенцията ми на екологичен инженер, преди да отпътувам към други светове.

Сервитьорите започнаха да поднасят десерта, синьо-зелени желеплодове, плуващи в гъста, бяла сметана. Бъркотия подуши сметаната и скочи върху коленете на Тъф за по-подробно разследване.

Толи Мюн преглътна първата си лъжица и поклати глава.

— Прекалено е тежко за мен. Махнете го. Искам още бира.

Тъф се огледа и вдигна пръст.

— Един момент, моля! Няма смисъл вашата порция от това изключително сладкарско изделие да бъде изхвърлена. На Бъркотия несъмнено ще ѝ хареса.

Портмастър Мюн отпи от новата си чаша с тъмна бира и се намръщи.

— Вече няма почти нищо, което да кажа, Тъф. Планетата ни се намира в дълбока криза. Трябва да имаме този кораб. Това е последния

ти шанс. Ще го продадеш ли?

Тъф се огледа, а Бъркотия бързо премина към десерта.

— Позицията ми остава непроменена.

— Много съжалявам тогава — въздъхна Толи Мюн. — Не исках да се стига до това. — Тя щракна с пръсти. В тишината на залата, нарушавана само от близането на Бъркотия, звукът прозвуча като пистолетен изстрел. Всички атлетични сервитьори, които досега се подпираха на кристалните стени, бръкнаха в джобовете на златисточерните си сака и извадиха нервнопаралитични пистолети.

Тъф премигна, изви глава и последователно огледа всеки един мъж поотделно, докато Бъркотия си похапваше желеплодове.

— Предателство. Дълбоко съм разочарован. Злоупотребихте с моята добронамереност и искреност.

— Ти ме принуди. Ах ти, Тъф, проклети глупако!

— Подобно грубо отношение и преки обиди само подсилват предателството, а не го оправдават — каза Тъф, все още с лъжица в ръка. — Да очаквам ли, че сега тайно и подло ще бъда убит?

— Ние сме цивилизовани хора — сръза го Толи Мюн, ядосана на Тъф, на Жосен Раел, на проклетата „Църква за развитието на живота“, а най-вече на себе си, че бе позволила да я намесят във всичко това. — Не, ти няма да бъдеш убит. Ние дори няма да откраднем проклетия ти, изоставен кораб, към който така дяволски си се привързал. Всичко това е легално, Тъф. Ти си арестуван.

— Наистина — каза Тъф. — Моля да приемете моята капитулация. Винаги съм горял от желание да спазвам всички уместни местни закони. Какви обвинения ще бъдат повдигнати срещу мен, ако мога да попитам?

Толи Мюн леко се усмихна, знаейки много добре, че за всички в Паякодом тази вечер тя щеше да бъде Стоманената вдовица. После посочи далечния край на масата, където Бъркотия облизваше сметаната от мустаците си.

— Незаконно внасяне на паразит в Порт С'ютлам.

Тъф внимателно остави лъжицата на масата и грижливо скръсти ръце на корема си.

— Ако не ме лъже паметта, доведох Бъркотия тук с вашата специална покана.

Толи Мюн поклати глава.

— Няма да мине, Тъф. Имам запис от нашия разговор. Аз действително отбелязах, че никога не съм виждала живо животно, но това е само излагане на прост факт. В нито един съд думите ми няма да бъдат изтълкувани като подтикване за извършване на тежко престъпление, каквото е нарушението на здравните закони. В нито един наш съд — добави тя със съчувствена усмивка.

— Разбирам — кимна Хевиланд Тъф. — Нека тогава си спестим отнемащите време съдебни интриги. Ще се призная за виновен и ще платя указаната глоба за подобно дребно нарушение.

— Много добре — отвърна Толи Мюн. — Глобата е петдесет стандарта. — Тя направи знак на един от мъжете, той бързо се приближи до масата и хвана Бъркотия. — Естествено, въпросният паразит трябва да бъде унищожен.

— Мразя гравитацията — каза Толи Мюн на уголеменото, усмихнато лице на Жосен Раел, малко след като беше привършила доклада си за вечерята им с Тъф. — Изтощава ме, а не ми се мисли какво прави този проклет течен наркотик с мускулите и вътрешните ми органи. Как могат твоите червеи да живеят така? А тази проклета храна! Направо ми се гади, като си спомня. Какви миризми...

— Портмастър, имаме да обсъждаме по-важни неща — прекъсна я Раел. — Всичко свърши, нали? Спипахме го.

— Спипахме неговата котка — нацупи се Толи Мюн. — А ако искаме да бъдем по-точни, проклетото животно все още е при мен. — Сякаш, за да потвърди думите ѝ, Бъркотия измяука и притисна муцуна в мрежестата пластмасова клетка, която мъжете от охраната бяха монтирали в ъгъла на апартамента. Котката често мяукаше, чувстваше се изключително неудобно в безтегловност и се въртеше безпомощно във въздуха, щом се опиташе да се помръдне. Всеки път, когато животното се блъскаше в тавана на клетката, Толи Мюн се мръщеше, осъзнавайки вината си. — Бях повече от сигурна, че ще си сложи палеца на договора за продажба.

Жосен Раел изглеждаше разочарован.

— Не мисля, че разбирам много добре плана ти, Портмастър. Защо някой, в името на Живота, ще предаде богатство с размерите на „Ноев ковчег“, само за да спаси едно животинско създание? Особено

след като ми съобщи, че на кораба има още екземпляри от този паразитен вид.

— Защото той изпитва емоционална привързаност към точно този паразит — каза с въздишка Толи Мюн. — Освен това, този Тъф се оказва по-съобразителен отколкото си мислех. Знаеш ли, каза ми, че блъфирам.

— Тогава унищожи паразита. Нека види, че не се шегуваме.

— О, Жосен, бъди разумен — нетърпеливо отговори тя. — До какво ще ни доведе това? Ако наистина убия проклетата му котка, няма да имам нищо. Тъф знае това и знае, че аз зная това, а знае също и че аз знам, че той знае това. Поне по този начин държим нещо, от което има нужда. Положението е пат.

— Ще променим закона — предложи Жосен Раел. — Чакай малко... Да, при контрабандно внасяне на паразит в станцията, освен глобата ще имаме и конфискация на кораба, с който е осъществена контрабандата!

— Гениален план — каза саркастично Толи Мюн.

— Добре тогава, нека чуя някой по-добър от теб.

— За съжаление все още нямам такъв, Жосен. Но скоро ще имам. Ще го убедя. Ще измъкна кораба с хитрост и измама. Вече знаем няколко негови слабости. Храната, котките. Може да има още нещо, което да използваме. Гузна съвест, либидо, слабост към пиенето, хазарт... — Тя замълча замислено. — Хазарт! Да, той спомена, че обича да играе игри. Даде ми три дни, нали? Времето ми още не е свършило. Задръж още малко мехура си.

Толи Мюн изтри лицето на политика от екрана и го замени с тъмнината на корпуса и силуета на „Ноев ковчег“, плуващ на фона на немигащите звезди. Бъркотия сякаш разпозна кораба и издаде тънък, умолителен мяукащ звук. Толи я погледна, намръщи се и се свърза с охраната.

— Тъф — излая тя. — Къде е в момента?

— В хотел „Уърлдвю“, игралния салон, Мама — отговори жената, която беше дежурна.

— Какво, „Уърлдвю“ ли?! Как е могъл да отиде в това червясало място? Та там е пълно „G“! О, по дяволите, няма значение! Само бъди сигурна, че ще остане там, аз тръгвам.

Толи Мюн откри Тъф да играе сложна, петстранна стратегическа игра с двойка възрастни земни червеи, кибертехнолог, който преди няколко седмици беше уволнен за кражба от системата и пълничък, кръглолик търговски посредник от Джазбо. Съдейки по планината от чипове, които бяха струпани пред Тъф, той печелеше с лекота. Толи щракна с пръсти и салонната управителка веднага ѝ донесе стол. Тя седна до Тъф и леко докосна ръката му.

— Тъф?

Той обърна глава и се отдръпна от нея.

— Учтиво моля, избягвайте да поставяте ръцете си върху моята личност, Портмастър Мюн.

Толи отдръпна ръката си.

— Какво правиш, Тъф?

— В момента изпитвам много интересна нова тактика, която сам създадох, срещу Посредник Дез. Страхувам се, че ще се окаже неуспешна, но нека видим. В по-широк смисъл, правя усилия да спечеля няколко оскъдни стандарта, чрез прилагането на статистически анализи и способите на психологията. С'ютлам в никакъв случай не е евтина планета, Портмастър Мюн.

Джазбоита, с дълга коса, блестяща от разноцветни масла и дебело лице, покрито с почетни белези, се засмя грубо и откри широката си уста, полираните си черни зъби, инкрустирани с малки тъмночервени диаманти.

— Предизвиквам те, Тъф — каза той и натисна бутона под масата, за да освети войските си.

Тъф се наведе напред и внимателно огледа положението.

— Наистина. — Дългият му бял пръст натисна друг бутон и войските му затвориха в кръг тези на търговския посредник. — Страхувам се, че загубихте, сър. Експериментът ми се оказа сполучлив, макар без съмнение това да беше само чиста случайност.

— Господ да те порази, теб и проклетия ти късмет! — възмути се джазбоита. Той се изправи със залитане и избута към Тъф още една купчинка чипове.

— Добре се справяш — отбеляза Толи Мюн. — Но това няма да ти донесе нищо, Тъф. Игрите са така устроени, че заведението никога

не е на загуба. Изключено е да успееш да спечелиш на комар парите, които са ти необходими.

— Напълно съзнавам това — отговори Тъф.

— Нека поговорим.

— В този момент сме ангажирани точно с говорене.

— Нека поговорим насаме.

— По време на последната ни лична дискусия бях взет на прицел от мъже, въоръжени с нервнопаралитични пистолети, устно малтретиран, жестоко измамен, лишен от компанията на любимото същество и от възможността да се наслажда на десерта си. Определено не съм предразположен към приемане на нови покани.

— Ще те почерпя едно питие — предложи Толи Мюн.

— Много добре. — Тъф се изправи с достойнство, събра чиповете с огромните си длани и се сбогува с останалите играчи. Двамата тръгнаха към малките сепарета в края на салона. Толи се запъхтя от усилията, които полагаше да върви при пълното притегляне. Щом влязоха, тя с въздишка се тръшна на меките фотьойли, поръча два ледени нарко-бластера и дръпна завесата.

— Приемането на нарко-напитки ще има блед ефект върху способността ми да вземам решения — отбеляза Тъф. — Бих искал да приема вашата щедрост като форма на компенсация за предишното ви извратено тълкуване на „цивилизовано гостоприемство“, но въпреки това позицията ми остава непроменена.

— Какво искаш, Тъф? — попита изморено Толи Мюн, след като сервираха напитките им. Ръбът на високите чаши беше покрит с лед, а в тях имаше студена, кобалтовосиня течност.

— Както всички представители на човечеството и аз имам много желания. Но в момента най-неотложното е, да бъде върната Бъркотия под мое попечителство.

— Казах ти вече. Разменям котката срещу кораба ти.

— Дискутирахме това предложение. Смятам, че съвсем ясно го отхвърлих като неподходящо. Трябва ли отново да се връщаме към същата тема?

— Имам нов аргумент — заяви Толи Мюн.

— Наистина. — Тъф отпи от чашата си.

— Да обсъдим въпроса за собствеността на „Ноев ковчег“. С какво право ти притежаваш този кораб? Построил ли си го? Помогнал

си за създаването му? Не, по дяволите.

— Аз го открих — отвърна спокойно Тъф. — Наистина, признавам, че това стана в компанията на още пет човека. Не може да се отрече, че техните претенции за собственост в много отношения превъзхождаха моите собствени. Но те, все пак, са покойници, а аз съм жив. Това несъмнено значително подсилва моите права. Още повече, че сега, в момента, аз притежавам кораба, за който говорим. В много етични системи притежанието е ключа, всъщност, често е първостепенен признак при определяне на дадена собственост.

— Има и много планети, където държавата притежава всичко и частната собственост не съществува. Там проклетия ти кораб веднага щеше да бъде национализиран.

— Запознат съм с този проблем и съзнателно избягвам тези планети, когато избирам маршрута, по който пътувам — отговори Хевиланд Тъф.

— Можехме насила да вземем проклетия ти кораб, Тъф. Това щеше да промени нещата около правата за собственост, а?

— Наистина, вие командвате жестоката преданост на голям брой лакеи, въоръжени с нервнопаралитични пистолети и лазери, а аз съм само скромен търговец и новопокръстен екологичен инженер, придружаван единствено от безобидните си котки. Въпреки това и аз не съм лишен от свои собствени, макар и минимални ресурси. Теоретично мога да програмирам „Ноев ковчег“ да се самоотбранява и опитите да ми бъде отнет със сила да не се окажат толкова лесни, колкото изглеждат на пръв поглед. Разбира се, това предположение е изцяло хипотетично, но все пак бихте направили добре, ако внимателно го обмислите. Във всеки случай, брутална военна акция срещу кораба ми ще е грубо нарушение на с'ютламските закони.

Толи Мюн въздъхна.

— При някои култури правото на собственост се определя от ползата на даден предмет. При други това става от нуждата.

— Не мисля, че съм запознат с подробни доктрини.

— Добре. С'ютлам има по-голяма нужда от „Ноев ковчег“, отколкото ти.

— Неправилно. Имам нужда от „Ноев ковчег“ да изпълнявам избраната си професия и да осигуря средствата, необходими ми за поддържане на скромен начин на живот. Тази планета няма толкова

нужда от кораба ми, колкото от екологично инженерство. Това беше причината и да предложи услугите си, само за да видя офертата си, определена като неподходяща и презрително отхвърлена.

— Ползата, Тъф — прекъсна го Толи Мюн. — Имаме цяла проклетата планета, населена с гениални учени. Ти не си нищо повече от търговец, а и преди малко сам го призна. Ние много по-добре от теб можем да използваме „Ноев ковчег“.

— Вашите гениални учени са главно специалисти в областта на физиката, химията, кибернетиката и други подобни полета. С'ютлам не е особено напреднал в области като биологията, генетиката или екологията. Това несъмнено е очевидно. Ако наистина притежавахте експерти в гореспоменатите области, нуждата ви от „Ноев ковчег“ нямаше да е толкова неотложна. И второ, екологичният ви проблем нямаше да достигне до сегашното си заплашително и незавидно състояние. Това е и причината да поставям под съмнение твърдението, че вашите хора ще използват по-ефективно този кораб. След като стъпих за първи път на борда на „Ноев ковчег“, аз съзнателно се потопих в учене и сега имам смелостта да кажа, че съм най-квалифицираният екологичен инженер в обитаемия от човечеството космос, ако не броим Прометей.

Дългото, бяло лице на Хевиланд Тъф оставаше безизразно. Той внимателно подбираше думите си и с хладнокръвие ги изстрелваше на залпове. Но макар да изглеждаше невъзмутим, Толи Мюн долавяше, че зад фасадата на самоуверен човек се крие слабост — гордост, его, суета — която тя трябваше да намери начин да използва за постигане на целите си. Портмастър Мюн заби пръстта си пред лицето му.

— Думи, Тъф. Нищо друго, освен проклети, безсмислени думи. Ти можеш да се наричаш екологичен инженер, но това не значи абсолютно нищо. Можеш да се обявиш и за желеплод, но едва ли ще стоиш добре в купа, пълна с гъста сметана!

— Наистина — каза Тъф.

— Ще ти предложи облог, Тъф — заговори тя, чувствайки, че е напипала слабото му място. — Да се обзаложим, че ти, дяволите те взели, изобщо не знаеш какво да правиш с този кораб.

Хевиланд Тъф премигна и скръсти ръцете си в малка куличка.

— Много заинтригуващо предложение. Моля, продължете.

Толи Мюн се усмихна.

— Котката срещу твой кораб — заяви тя. — Описах ти нашия проблем. Разрешиш ли го, вземаш си обратно Бъркотия, здрава и читава. Провалиш ли се, ние ще ти вземем „Ноев ковчег“.

Тъф вдигна пръста си.

— Тази схема е погрешна. Въпреки че вие поставяте тежка, мъчно изпълнима задача, не съм склонен да приема подобно предизвикателство, където предложените залози са явно нереални. „Ноев ковчег“ и Бъркотия са мои, макар вие безскрупулно, под прикритието на закона, да отнехте попечителството над последната. Следователно при една победа аз получавам това, което на практика вече е мое, а вие нещо с много по-голяма стойност. Несправедливо е. Имам контрапредложение. Дойдох на С'ютлам за определени сервизни и модернизационни услуги. Нека, ако се справя, те бъдат извършени безплатно.

Толи Мюн вдигна чашата си, за да има време да помисли върху това предложение. Ледът беше станал кишав, но нарко-бластерът продължаваше да си изпълнява функциите.

— Да ти опростим петдесет милиона стандарта?! Това е прекалено много.

— Моето мнение не се различаваше особено — отбеляза Тъф.

— Котката може да е била твоя, ама вече е наша — усмихна се тя. — Но да оставим това. Смятам да ти дам заем.

— При какви условия и лихва, ако мога да попитам?

— Ще започнем веднага работа по кораба — продължи с усмивка Толи Мюн. — Докато свършим, трябва да си разрешил проблема на С'ютлам. Ако спечелиш, нещо в което се съмнявам, ще получиш котката си и безлихвен заем за сумата, която ни дължиш. Можеш да ни се изплатиш от парите, които ще изкараш там — тя направи жест към останалата част от вселената — от проклетото си екологично инженерство. Но ние ще получим право на задържане върху „Ноев ковчег“. Не ни ли изплатиш половината сума след пет години или цялата след десет, корабът е наш.

— Първоначалната приблизителна цена за ремонта от петдесет милиона кредита очевидно е завишена — възрази Тъф. — Бих казал, че цифрата е пряко формирана с цел да ме накара да продам кораба. Предлагам да се спрем на сумата от двадесет милиона стандарта, като основа на нашето споразумение.

— Но това е смешно! — сръза го Портмастър Мюн. — Паяците ми няма да могат дори да боядисат проклетия ти кораб за двадесет милиона. Ще ти предложи четирийсет и пет.

— Двадесет и пет милиона — коригира я Тъф. — Както сигурно сте забелязали, аз съм сам на борда на „Ноев ковчег“. Не е абсолютно необходимо всички етажи и системи да бъдат възстановени до пълна функционалност. По-далечните части на кораба не са от изключително значение. Ще прегледам отново офертата ви и ще задраскам повредите, чието отстраняване не е необходимо. Интересувам се най-вече от собствените си безопасност и удобство.

— Добре тогава. Четирийсет милиона.

— Трийсет изглеждат напълно достатъчни — настоя Тъф.

— Нека не се дърпаме за няколко милиона стандарта — въздъхна Толи Мюн. — И без това ще загубиш, така че няма никакъв дяволски смисъл да си губим времето.

— Имам съвсем различна гледна точка. Трийсет милиона.

— Трийсет и седем.

— Трийсет и два — каза Тъф.

— Очевидно е, че ще се споразумеем на трийсет и пет, нали? Готово! — Тя протегна ръка.

Тъф премигна и погледна към ръката ѝ.

— Трийсет и четири.

Толи Мюн се засмя, прибра ръката си и кимна.

— Добре, няма значение. Трийсет и четири.

Хевиланд Тъф се изправи.

— Няма ли да пиеш още едно? — предложи Толи Мюн. — Нека полеем нашия облог.

— Страхувам се, че трябва да отклоня поканата ви. Ще празнувам, след като спечеля. Колкото до сега, имам прекалено много работа.

— Не мога да повярвам, че си го направила — извика Жосен Раел. Толи Мюн беше усилила звука на своя комуникатор, за да заглуши постоянните протести на своята пленничка.

— Не разсъждаваш трезво, Жосен — ядосано отвърна тя. — Това е дяволски гениален план.

— Ти си заложила бъдещето на цялата планета! Милиарди и милиарди животи! Нима сериозно мислиш, че ще одобря този твой пакт?

Толи Мюн засмука гумената си бутилка с бира и въздъхна отегчено. Със същия глас, който използваше да обяснява нещо на малките деца, тя каза:

— Не можем да загубим, Жосен. Помисли добре. Това червясало нещо, което се намира в черепа ти, ако все още не е атрофирало от гравитацията, сигурно може да мисли. Защо, по дяволите, ни е нужен „Ноев ковчег“? Разбира се, че за да се изхраним. Да избегнем глада, да решим проблемите си, да направим някакво биологично чудо. Да умножим хляба и рибата.

— Хляба и рибата ли? — попита, объркан Жосен Раел.

— Да, да ги умножим до безкрайност. Това е класическа алюзия, Жосен. Мисля, че християните я употребяват. Тъф ще се опита да направи трийсет и осем милиарда сандвичи с риба. Мисля, че ще успее най-много да си наклепа лицето с брашно или ще се задави с рибя кост, но това няма никакво значение. Ако се провали, ние веднага съвсем лесно и легално ще си вземем „Ноев ковчег“. Ако пък успее, за какво ни е повече този кораб? Печелим и в двата случая. А по начина, по който успях да стъкмя нещата, дори и да спечели, Тъф отново ще ни е длъжник с трийсет и четири милиона стандарта. Ако наистина стане някакво чудо и той се измъкне, ние пак ще си вземем кораба, защото Тъф няма да може да събере проклетите пари. — Толи Мюн отпи от бирата и се ухили. — Е, какво ще кажеш? Жосен, дяволски си щастлив, че не съм пожелала твоя стол. Хрумвала ли ти е някога мисълта, че съм много по-умна от теб?

— Знам, че си много по-неучлива, Мама — отвърна той. — Съмнявам се, че дори и да ме смениш, ще издържиш и един ден. Не мога да не изтъкна обаче, че вършиш работата си перфектно. Предполагам, че планът ти е изпълним.

— Предполагаш?!

— Трябва да се вземат под внимание и политическите реалности. Експанзионистите искат кораба на всяка цена, но за радост ние сме мнозинство. Без проблеми ще ги победим при поредното гласуване.

— Гледай това да стане, Жосен — каза Толи Мюн. Тя прекъсна връзката и остана да се носи във въздуха на полутъмната стая. На

големия ѝ екран отново беше „Ноев ковчег“. Работните екипи бяха започнали вече работата си и монтираха около него временен такелаж и док. Постоянните съоръжения щяха да бъдат изградени по-късно. Тя разчиташе корабът да е в орбита поне няколко века, а това ги принуждаваше да му построят специално място в паяжината. Дори и Тъф да успееше благодарение на някакъв необикновен шанс, новите съоръжения щяха да бъдат използвани за ремонт на стотици други кораби. След като Тъф бе приел условията ѝ, тя не виждаше повече причини за отлагането на този строеж. Дълга прозрачна тръба от стоманопластмаса, монтирана елемент по елемент, вече свързваше огромния кораб с най-близкия главен израстък на паяжината. По нея материалите и екипите паяци стигаха с лекота до „Ноев ковчег“. Кибертехнолозите вече бяха на него, свързали се бяха с компютърната система и я препрограмираха според желанията на Тъф. Съвсем случайно те търсеха и деактивираха вътрешната защитна система — пряка тайна заповед на самата Стоманена вдовица, за което Тъф, естествено, не подозираше. Това бяха извънредни предохранителни мерки в случай, че той не умееше да губи. Толи не искаше, когато отвори кутията си с подаръци, от нея да излязат чудовища, зарази и чуми.

Колкото до самия Тъф, хората ѝ казваха, че той почти не е напускал компютърната си зала след вечерта, в която заедно с него бяха в хотел „Уърлдвю“. С правомощията си на Портмастър, тя му беше дала разрешение за достъп до всички бази данни и той по максимален начин се бе възползвал от това, изисквайки все нова и нова информация. Компютрите на „Ноев ковчег“ на няколко пъти вече бяха прегрявали от потоците информация и постоянните прожекции и симулации. Толи Мюн му отдаваше заслуженото — Тъф опитваше всичко, което бе по силите му.

Клетката в ъгъла изтрака и Бъркотия издаде тихо, болезнено мяукане. Толи съжаляваше тази котка. Съжаляваше също и Тъф. „Може би дори и да се провали, трябва да му подаря един «Лонгхаул 9»“ — мислеше си тя.

Изминаха четиридесет и седем дни.

Изминаха четиридесет и седем дни, през които екипите работеха на тройни смени. Активността около „Ноев ковчег“ беше денонощна, френетична и неотслабваща. Паяжината се разпростря до огромния кораб и го покри. Кабели се извиваха около него като израстъци на лоза. Мрежа от пневматични туби беше прилепена към вентилационните клапи като системи към ръцете на умиращ човек. Стоманопластмасови мехури покриваха корпуса му като тлъсти, сребристи младежки пъпки. Пипала от стомана и дуралой се кръстосваха като артерии и вени. Вакуумни шейни изхвърляха пламъци и бръмчаха наоколо с интензивността на жилещи насекоми. А навсякъде, вътре и вън от кораба, гъмжеше с взривове от паяци. Изминаха четиридесет и седем дни и „Ноев ковчег“ беше поправен, модернизиран, преобоядисан и преоборудван.

Изминаха четиридесет и седем дни, а Хевиланд Тъф не беше напускал кораба си и за минута. Паяците докладваха, че той живее в компютърната зала, а системата е претоварена от пристигащите реки от данни и безкрайните симулации. През изминалите седмици той най-често беше забелязван да управлява странен триколесен автомобил по най-дългия, трийсеткилометров коридор на кораба. На главата му неизменно стояла зелена шапка с козирка, а в ръцете му се гушело малко коте с дълга, сива козина. През цялото време Тъф не обръщаше почти никакво внимание на работещите в кораба. От време на време се спирал при някой от далечните станции, препрограмирал уредите или проверявал безкрайната редица от малки, средни, големи и огромни цистерни. Кибертехнологите бяха забелязали, че са активирани определени клонингови програми и хронодъгата, която поглъщаше огромни количества енергия. Изминаха четиридесет и седем дни и през тях Тъф живя като отшелник, придружаван само от Хаос и изцяло погълнат от работата си.

Изминаха четиридесет и седем дни, през които Толи Мюн не говори нито с Тъф, нито с Висш съветник Жосен Раел. Нейните задължения като портмастър, изоставени по време на преговорите за „Ноев ковчег“, сега бяха повече от достатъчни, за да я държат заета. Имаше диспути, които трябваше да изслушва и да взема решения, повишения да преразглежда, конструкции да проверява, накичени с панделки важни мухи да забавлява, бюджети да свързва, заплати и документи да подписва с пръст. На всичко отгоре имаше и котка.

В началото Толи Мюн си мислеше за най-лошото. Бъркотия отказваше да яде, не можеше да се примири с безтегловността, замърсяваше въздуха в апартамента с отпадъчни продукти и издаваше едни от най-жалните звуци, които Толи бе имала нещастията да чуе. Тя се загрижи дотолкова, че извика за консултация главния паразитолог. Специалистът я увери, че клетката е достатъчно широка, а протеиновата паста — повече от достатъчна. Котката не се съгласи с мнението му и продължи да се разболява, мяука и съска, докато Толи Мюн беше сигурна, че лудостта, било то котешката или нейната, е съвсем близо зад ъгъла. Най-накрая тя реши да предприеме някакви стъпки. Отказа се от хранителната протеинова паста и започна да храни котката с месни пръчици, които Тъф ѝ изпрати от „Ноев ковчег“. Свириепостта, с която животното ги атакува, веднага щом му ги подаде през дупките на клетката, изглеждаше окуражителна. След като изяде първата месна пръчица, котката облиза пръстите на Толи и това не беше особено неприятно. Бъркотия се търкаше в клетката и Толи неуверено я докосна. Животното я възнагради с далеч по-приятен звук от онзи, който бе издавала преди това. Докосването до черно-бялата козина беше почти чувствено.

След осем дни Толи я пусна да излезе от клетката. „По-големите размери на офиса вероятно ще са по-подходящ затвор“ — мислеше си тя. Малко по-късно, когато Толи се опита да я върне обратно, котката започна диво да съска и отказа да се подчини. Тя я хвана, но съпротивляващото се животно остави дълги червени следи по ръцете ѝ. Малко след като мед-техника ѝ оказа първа помощ и си тръгна, Толи Мюн се обади на охраната.

— Официално нареждане, запазете стая в хотел „Уърлдвю“. Стаята да бъде в горната част на кулата и с гравитационно поле, нагласено на една четвърт „G“.

— Кой е гостът? — попитаха отсреща.

— Престъпник — отрязва тя. — Въръжен и много опасен.

След тази вечер Толи ежедневно посещаваше хотела в края на работния си ден, за да храни своята заложенка и да проверява нейното благосъстояние. След петнадесетия ден тя оставаше при котката, за да даде на животното нужния контакт. Характерът на звяра се промени изцяло. Издаваше звуци на удоволствие, още щом Толи отвореше вратата за своите ежедневни посещения (въпреки че тя се

опитваше да бъдат колкото се може по-кратки). Без предизвикване се търкаше в краката ѝ. Държеше ноктите си прибрани и дори бе започнала да затлъстява. Винаги, когато Толи Мюн си позволяваше да седне, Бъркотия веднага скачаше в скута ѝ. На двайстия ден Толи остана да спи там през нощта. На двадесет и шестия ден тя се премести временно.

Изминаха четиридесет и седем дни и Бъркотия свикна да спи до нея. Тя се свиваше на кълбо и черно-бялата ѝ козина докосваше бузата на Толи.

На четиридесет и осмия ден позвъни Хевиланд Тъф. Той беше шокиран да види котката в ръцете ѝ, но не го показа по никакъв начин.

— Портмастър Мюн.

— Отказваме ли се вече? — попита тя.

— Едва ли — отговори Тъф. — На практика аз съм готов да бъда обявен за победител.

[1] Manticore (англ.) — гр.мит. Митично същество с глава на мъж, тяло на лъв и опашка на дракон или скорпион — Бел.пр. ↑

Разговорът им беше прекалено важен, за да се осъществи дори по защитен телевизионен канал. Вандийнците винаги откриваха начин да пробият щитовете им и да декодират сигнала. Жосен Раел бе заповядал на Толи Мюн също да присъства на срещата. Той смяташе присъствието ѝ за наложително, защото по-добре разбираше Тъф, а и първа се беше срещнала с него. Възражението ѝ, че не понася гравитацията, бе посрещнато с насмешка. Толи за първи път взе асансьора до повърхността, за първи път от много години, чийто брой не искаше да си спомни. След това се качи на въздушно такси до най-високия етаж на кулата, където се помещаваше Висшия съвет.

Голямата, проветрива стая имаше определено спартанско излъчване. Заемаше се от огромна овална маса за конференции и повърхността ѝ представляваше видеомонитор. Жосен Раел седеше на централното място в черен стол с висока облегалка, а над главата му се въртеше триизмерен глобус на планетата.

— Портмастър Мюн — кимна ѝ той за поздрав и ѝ посочи празно място, до което тя стигна с мъка.

Стаята бе претъпкана със силните хора на деня — Вътрешният консул, елитът на технократската фракция, важни бюрократи. Половината ѝ живот бе изминал, преди отново да я извикат на планетата. Толи Мюн редовно следеше новинарските хранилки и можеше да разпознае повечето хора — младия съветник по селското стопанство, заобиколен от своите помощници, няколко сътрудници по ботанически изследвания, океанско развитие и преработка на храни. Съветника по войната и неговия главен тактик-киборг. Транспортния администратор. Съветниците по вътрешна сигурност, наука и технологии, междузвездна търговия и индустрия, командира на Планетарната защитна флотилия и старшия офицер на планетарната полиция. Всички те кимнаха за поздрав при нейното влизане.

За своя чест, Жосен Раел този път се бе отказал от цялата формалност.

— Ти си прекарал цяла седмица с прожекциите на Тъф и с пробите на семената, които ни е предоставил — обърна се той към своя съветник. — Какво ще кажеш?

— Трудно може да се прецени с абсолютна точност — отговори анализаторът на информацията. — Неговите проекти може да са изключително правилни, но и абсолютно неподходящи, базиращи се на

грешни предположения. С акуратност мога да отговоря на този въпрос след няколко реколти, а това означава и няколко години. Тези неща, които Тъф е създал за нас, тези растения и животни са нови и напълно непознати за С'ютлам. Докато не натрупаме опит с тях и не видим как се развиват в с'ютламските условия, не можем да кажем дали ще донесат промяна.

— Ако изобщо донесат някаква — подхвърли ниска, квадратна жена, която бе съветник по вътрешна сигурност.

— Да, ако изобщо донесат някаква — повтори аналитикът.

— Смятам, че сте прекалено консервативен — намеси се съветникът по селското стопанство. Той беше най-младият човек в залата, отличаваше се с това, че беше много безочлив и говореше без заобикалки. В момента усмивката му бе толкова широка, че всеки момент можеше да разцепи лицето му на две. — Моите доклади са изключително положителни. — Пред него имаше цяла купчина кристални чипове и той бързо раздаде по един на всички присъстващи. След това сам пъхна своя в контролното табло на мястото си. Плоският екран, монтиран в масата светна и на блестящата му повърхност се появиха дълга редица от данни. — Това са нашите анализи на нещото, наречено омни-зърно. Невероятно, наистина невероятно! Генетично произведен хибрид и всяка негова част е годна за консумация. Стъблото израства на височина до кръста, също както неотревата. Има много високо съдържание на карбохидрати, хрупкава вътрешност, не е лошо с подправки, но основно се използва за фураж на хранителните животни. Реколтата е много по-добра, а като хранителен състав многократно превъзхожда нано-житото и с'ориза. Съвсем лесно е за транспортиране, запазва се вечно, без необходимост от замразяване, не се рони и е богато на протеин. Невероятно е, но дори и корените са ядивни грудки. Не само това, а и расте дяволски бързо и ще ни дава няколко реколти на година. Само предполагам, не съм правил точни изчисления, но ако засадим омни-зърно на площите, заети в момента от нано-жито, неотрева и с'ориз, ще получим три пъти повече калории.

— Но това е невъзможно! — възкликна Жосен Раел. — Трябва да има и някакви недостатъци. Звучи прекалено хубаво, за да е истина. Ако това омни-зърно действително е толкова добро, защо досега не сме чували нищо за него? Не вярвам Тъф да го е сглобил генетично през последния месец.

— Не, разбира се — отговори младият мъж. — Растението съществува от векове. Вярвате или не, открих данни за него в базата данни. Било е създадено от ЕИВ, за да се използва като фураж по време на война. Това нещо расте толкова бързо, че е идеално за случая, когато не си сигурен дали ти самият ще прибереш реколтата. Изобщо не е било одобрено от цивилните. Сметнали са, че вкусът му не е привлекателен. Не неприятен или ужасен, а по-скоро различен от този на познатите ни растения. Също така, много бързо изтощава почвата.

— Аха! — възкликна съветникът по вътрешната сигурност. — Значи е нещо като капан?

— Само по себе си, да. Първите пет години ще получим отлични реколти, а след това — катастрофа. Но Тъф ни е изпратил и някакви паразити. Невероятни неща! Суперчервеи, други аератори и някаква слузеста плесен, която живее в симбиоза с омни-зърното. Тези паразити живеят при растението, но без да му причиняват вреда, а само спомагат за растежа му. Хранят се с безполезни отпадъци от петролната индустрия, а след това бързо възстановяват и обогатяват почвата. — Той разпери ръце. — Това е най-невероятното откритие, за което съм чувал. Ако нашите екипи бяха постигнали същото, отдавна щяхме да сме във ваканция.

— А какво мислите за другите неща? — попита Жосен Раел, без да споделя ентузиазма на своя по-млад подчинен.

— Изключителни! Океаните! Никога не сме можели да ги използваме рационално. Получавали сме минимални калории, въпреки техните размери, а и последната администрация унищожи почти всички полезни животински видове със своите морски автоматични чистачки. Тъф ни предлага голям брой нови, бързо размножаващи се риби и разнообразие от планктон... — Той трескаво зарови в купчината пред себе си, откри необходимия му чип и го включи. — Ето! Това е планктонът. Ще полепне по морските линии, но това няма значение, деветдесет процента от промишлеността ни е под повърхността или високо във въздуха. Рибите ще го консумират, а при определени благоприятни условия, дебелината му може да достигне до три метра. Нещо като огромен сиво-зелен килим.

— Тревожна перспектива — намеси се съветникът по войната. — Може ли да се яде? Имам предвид — от хората?

— Не — ухили се агро-съветникът. — Но когато умре и се разложи, може да се използва като суров продукт за нашите хранителни фабрики. Така проблемът с изчерпването на петрола се решава.

От края на огромната маса се чу силен смях. Всички се обърнаха натам. Толи Мюн се кикотеше и не можеше да спре.

— Дяволите да ме вземат! — възкликна тя най-накрая. — Той все пак направи хляб и риба за всички ни.

— Не може да се каже, че планктонът е риба — отбеляза съветникът по селското стопанство.

— Нали живее в проклетия океан, значи е риба.

— Хляб и риба? Какво искате да кажете, Портмастър? — попита съветникът по индустрията.

— Продължавай с доклада си — намеси се нетърпеливо Жосен Раел. — Има ли още нещо?

Имаше още нещо. Имаше хранителен лишей, който растеше и на най-високите планини. Оцеляваше дори и при ниско съдържание на кислород и висока радиация.

— Ще използваме нови астероиди, подобни на Лардър, без да са необходими милиони калории, за да обработваме почвата.

Имаше годни за ядене паразитиращи лози, които щяха да завладеят наситените с изпарения екваториални блата и да изместят отровните растителни форми, които сега изобилстваха. Имаше зърнена култура, наречена снежен овес, която можеше да расте и в заснежената тундра. Подземни грудки, които пробиваха дори замръзналата земя под глетчерите и образуваха големи коренища, на които растяха месни орехи. Имаше генетично подобрени крави, прасета, кокошки и дори нова птица, за която Тъф твърдеше, че ще унищожи най-разпространения селскостопански вредител. Имаше седемдесет и девет вида ядивни гъби и плесени, които можеха да се отглеждат в тъмнината на подземните градове и да бъдат подхранвани с отпадъчни продукти.

Съветникът свърши с доклада си и в залата настъпи гробна тишина.

— Той спечели — каза усмихнато Толи Мюн. Всички погледи бяха насочени към Жосен Раел и никой не й обърна внимание. Само че

тя не мислеше да стои и да играе на политика. — Дяволите да ме вземат! Той наистина го направи!

— Все още не знаем това — възрази уредникът на базите с данни.

— Ще изминат години, докато можем да направим по-пълни статистики — каза аналитикът.

— Сигурно има някакъв капан — предупреди съветникът по войната. — Трябва да бъдем предпазливи.

— О, я вървете по дяволите! — извика Толи Мюн. — Тъф доказва...

— Портмастър — прекъсна я рязко Жосен Раел.

Толи Мюн си затвори устата. Никога не го бе чувала да държи подобен тон. Всички други също се обърнаха да го погледнат.

Жосен Раел извади кърпата си и избърса потта от челото си.

— Хевиланд Тъф без никакво съмнение доказва, че „Ноев ковчег“ е прекалено ценен за нас, за да го оставим да си тръгне. Смятам, че сега трябва да обсъдим кой е най-добрият начин да му го отнемем, с минимални живи загуби и без излишни дипломатически усложнения. — Той се обърна към съветника по вътрешната сигурност.

Толи Мюн мълчаливо слушаше нейния доклад и последвалите едновременно дискусии. Всички говореха за тактиката, за подходящите дипломатически отношения, за това как максимално да бъдат използвани възможностите на „Ноев ковчег“, кое правителствено ведомство да го получи, какво да кажат на новинарските хранилки. Дискусията обещавахе да продължи до малките часове на нощта, но Жосен Раел каза, че няма да разпусне събранието, докато и последният въпрос не е уреден. Поръчана беше храна, поискани и изпратени бяха доклади, извикани и освободени бяха помощници и подчинени. Покъсно Жосен Раел даде заповед никой по никаква причина да не ги безпокои. Толи Мюн слушаше мълчаливо. Най-накрая тя със залитане се изправи на крака.

— Извинете ме... това е от проклетата гравитация. Не съм свикнала с нея. Къде е най-близкият санитар... санитарен... зел?

— Разбира се, Портмастър — каза Жосен Раел. — Излизаш вълн, тръгваш по левия коридор, четвъртата врата надолу.

— Благодаря. — Те продължиха да говорят, а Толи се измъкна навън. Можеше да чуе бръмченето на гласовете им и през вратата.

Отпред имаше дежурен полицаи. Тя му кимна за поздрав и тръгна надясно. Щом се скри от очите му, побягна с всички сили.

На покрива на кулата тя принудително нае едно въздушно такси.

— Асансьора! — заповяда тя и му показа специалната си приоритетна лента. — Настъпи здраво педалите!

На терминала имаше влак, който тръгваше след няколко минути. Беше пълен. Толи хлътна в звездокласния салон.

— Извънредно положение в паяжината. Трябва веднага да се върна горе — обясни тя.

Тръбо-влакът направи рекордно изкачване, все пак тя беше Мама Паяк, а когато слезе, очакваше я и служебна шейна, която я закара до апартамента ѝ.

Толи се втурна в стаята си, изолира херметично вратата и включи комуникатора. Тя зададе код с лицето на своя заместник и се опита да стигне до Жосен Раел.

— Много съжалявам — каза компютърът с кибернетично съчувствие. — В момента той е на събрание. Ако желаете, можете да оставите съобщение.

— Не — каза бързо тя и прекъсна връзката. Веднага кодира своето лице и го изпрати на ръководителя по ремонта на „Ноев ковчег“.

— Как са нещата при вас, Фракър?

Мъжът, който се появи на екрана, изглеждаше смъртно уморен, но се насили да се усмихне.

— Справяме се отлично, Мама. Според последни изчисления, деветдесет и един процента от работата е свършена. Ще приключим най-много след шест, седем дни и ще остане само почистването.

— Работата приключва сега — заяви Толи Мюн.

— Какво!? — попита учудено той.

— Тъф ни е лъгал през цялото време — излъга хладнокръвно тя. — Той е мошеник, проклет изрод, който злоупотреби с доверието ми. Изтеглям веднага всички работни екипи.

— Не разбирам, Мама...

— Съжалявам. Подробности са строго поверителни, Фракър. Нали знаеш как стават тези неща. Хайде, слизайте всички от кораба.

Паяци, кибертехнолози, охрана, всички, нали разбираш? Давам ви един час, а след това идвам да проверя. Ако открия някой, освен Тъф и проклетия му паразит, ще изстрелям ректума му на Лардър по-бързо, отколкото може да каже Стоманената вдовица. Разбра ли ме добре?

— Тъм, да.

— Казах сега! — срязва го Толи Мюн. — Размърдай се, Фракър.

Тя изчисти екрана, включи първостепенен защитен екран и отправи последното си обаждане. Хевиланд Тъф успя да я вбеси още един път. Той беше инструктирал компютъра си да не го безпокои, докато дремне и на нея й бяха нужни петнадесет безценни минути, за да убеди проклетата машина, че това е спешно обаждане.

— Портмастър Мюн — поздрави я най-после Тъф, когато образът му се появи на екрана. Облечен беше в абсурден мъхест халат, който бе завързан около изпъкналия му корем. — На какво дължа изключителното удоволствие да ми се обадите?

— Работата е деветдесет и един процента приключена — отговори Толи Мюн. — Имаш всичко най-важно. С останалите дреболии ще трябва да се примириш. Паяците ми ще офейкат от тази гробница след... четиридесет минути. След това искам да изчезнеш от станцията, Тъф.

— Наистина — каза Хевиланд Тъф.

— Готов си за пътуване. Ще разрушиш дока, но няма време да го свалям, а и това е малка цена за всичко, което направи за нас. Включи на скорост и излез от системата. Не поглеждай през рамо, освен ако не искаш да се превърнеш в проклет стълб от сол.

— Не мисля, че разбирам.

Толи Мюн въздъхна тежко.

— Аз също, Тъф. Аз също не разбирам. Но недей да спориш с мен. Подготви се за заминаване.

— Мога ли да направя предположението, че вашият Висш съвет е намерил моето скромно предложение за потенциален изход от създалото се кризисно положение? Ако това наистина е така, бих желал да бъде определен за победител в нашия залог.

Тя изохка.

— Да, щом това искаш да чуеш, ти, паразит с паразит. Те полудяха по омни-зърното, слузестата плесен, всичко беше блестящо. Ти си гений, ти си великолепен. Това достатъчно ли ти е? Сега се

размърдай, Тъф, защото всеки момент някой може да зададе въпрос на стария, болен Портмастър, а той не е там, за да му отговори.

— Вашата прибързаност ме оставя в състояние на обърканост — поклати глава Хевиланд Тъф и грижливо скръсти ръце над корема си.

— Тъф — изсъска през стиснатите си зъби Толи Мюн, — ти спечели проклетия облог, но ще загубиш кораба си, ако не се събудиш и не се научиш как да танцуваш. Хайде, размърдай се! Трябва ли всичко да ти изпея, Тъф? Добре, по дяволите! Предателство, Тъф. Жестокост. Подлост. Точно в този момент Висшият съвет на С'ютлам обсъжда последните подробности по плана как да бъде заграбен „Ноев ковчег“, а ти да бъдеш ликвидиран. Когато тръгнах, спореха кой освежител за въздух ще е най-подходящ. Сега разбра ли ме?! След като свършат с приказките, а това вече може и да е станало, ще издадат заповеди. Докато се осъзнаеш, ще бъдеш обграден от вакуумни шейни и нервнопаралитични пистолети. Планетарната защитна флотилия има четири кораба „защитен клас“ и два дреднаута в паяжината. Ако те бъдат вдигнати по тревога, няма да имаш възможност да се измъкнеш. Не искам някаква проклета космическа битка да руши станцията и да избива хората ми.

— Напълно разбираемо нежелание — каза Тъф. — В такъв случай, аз ще започна незабавно изпълнение и ще програмирам системата за излитане. Все пак, съществува малък проблем.

— Какъв? — попита изнервено Толи Мюн.

— Бъркотия все още се намира под вашето опекунство. Не мога да напусна Порт С'ютлам, ако тя не ми бъде върната невредима.

— Забрави проклетата котка!

— Селективната памет не е сред моите особености — каза Тъф. — Аз изпълних всяка част от нашата договореност. Вие трябва да върнете Бъркотия или грубо да нарушите договора.

— Не мога — отвърна ядосано Толи Мюн. — Всяка муха, паяк и червей в станцията знае, че проклетата котка ни е заложник. Ако изляза извън стаята с Бъркотия в ръка, всички веднага ще разберат. Останеш ли да чакаш котката, рискуваш всичко.

— Въпреки това — каза Тъф. — Страхувам се, че трябва да настоявам.

— Върви по дяволите! — изруга Портмастър Мюн и изчисти образа му от екрана с едно-единствено рязко движение.

Когато стигна до атриума на хотел „Уърлдвю“, хотелиерът я посрещна с широка усмивка.

— Портмастър! — възкликна щастливо той. — Радвам се да ви видя. Знаете ли, че ви търсят навсякъде? Ако искате, можете да приемете връзката в моя офис.

— Съжалявам — каза тя, — но имам неотложна работа. Ще се свържа от моята стая. — Бързо премина покрай него и се насочи към асансьорите. Пред вратата на стаята имаше двама пазачи, които самата тя бе поставила.

— Портмастър Мюн — каза единият. — Беше ми заповядано да ви чакаме. Трябва веднага да се обадите в охранителната служба.

— Разбира се — отговори тя. — А сега вие двамата слезте в преддверието.

— Защо, има някакъв проблем ли?

— Да, голям. Възникна някакво сбиване и персоналът не може да се справи.

— Ще се погрижим за това, Мама. — Дватама се затичаха по коридора.

Толи Мюн бързо хлътна в стаята. Щом влезе вътре, въздъхна облекчено. Тук имаше само една четвърт гравитационно притегляне, което бе за предпочитане пред максималното „G“ в останалите части на хотела. Стаята се намиреше на последния етаж в кулата. Отгоре, над прозрачното дебело стъкло от стоманопластмаса, беше огромният планетен глобус, скалистата повърхност на Паякодом и блестящите нишки на паяжината. Можеше дори да види и сребристите точки на „Ноев ковчег“, в момента осветен от С'юзвездата.

Бъркотия беше заспала на един от меките дивани, близо до прозореца, но щом я усети че влиза, я посрещна със силно, доволно мъркане.

— И аз се радвам да те видя — каза Толи Мюн и грабна животното. — Но сега трябва да те изкарам оттук. — Огледа се за нещо, в което може да скрие заложничката си.

Комуникаторът започна да пици, но тя не му обърна внимание.

— По дяволите! — изруга Толи Мюн. Трябваше да намери нещо, в което да скрие котката, но не можеше да се сети какво. Опита се да я

увие в хавлиена кърпа, но Бъркотия не посрещна добре тази идея.

Комуникаторът се включи сам, явно кодът му беше преодолян от охраната. Началникът на вътрешната охрана на станцията я гледаше втренчено.

— Портмастър Мюн — започна той, а Толи се питаше колко ли време ще е необходимо, докато всичко му стане ясно. — Най-последно ви открих. Първият съветник вярва, че имате някакви затруднения. Какъв е проблемът?

— Няма такъв. А има ли някаква причина така грубо да се вмъквате в личния ми живот, Данжа?

— Моите извинения, Мама. Само изпълнявам заповеди. Бях инструктиран да ви открия и да съобщя на Първия съветник точните ви координати.

— Тогава го направи — каза Толи Мюн.

Мъжът се извини още веднъж и екранът угасна. Очевидно все още никой не знаеше, че е издала заповед всички работници да напуснат „Ноев ковчег“. „Добре!“ — каза си тя и това ѝ вдъхна повече увереност. Загуби още десет минути в търсене и най-накрая се предаде. Трябваше да излезе да реквизира вакуумна шейна, „кожен костюм“ за себе си и подходяща клетка за животното. Отвори вратата и видя... двамата гардове тичаха този път срещу нея. Тя рязко се обърна назад и Бъркотия измяука уплашено.

Толи Мюн затръшна вратата, заключи я три пъти и активира личната защита. Това не попречи на гардовете да започнат да тропат.

— Портмастър Мюн — извика единият от тях. — Долу нямаше сбиване. Отворете, трябва да говорим.

— Махайте се! Заповед!

— Съжалявам, Мама. Искат да занесем котката долу. Лично нареждане на Първия съветник.

Зад нея комуникаторът отново се включи. Този път това беше съветникът по вътрешна сигурност.

— Толи Мюн, трябва да бъдете разпитана. Отворете вратата и се предайте!

— Нали съм тук? Задай проклетите си въпроси — срязва я Толи Мюн. Гардовете продължиха да блъскат по вратата.

— Обяснете завръщането си в станцията — каза жената от екрана.

— Аз работя тук — отговори мило Толи.

— Действията ви не съответстват на това твърдение. Те не са били одобрени от Първия съветник.

— А действията на Първия съветник били ли са одобрени от мен? — Бъркотия изсъска срещу екрана.

— Моля оставете се да бъдете арестувана.

— Предпочитам да не го правя. — Тя грабна една малка, но масивна масичка и я запрати срещу екрана. Лицето на съветника по вътрешна сигурност изчезна сред фойерверк от искри и парчета стъкло.

Гардовете отвън откриха кода на вратата, но тя бързо го промени, използвайки правомощията си на портмастър. Някой от мъжете изпсува.

— Мама — обади се другият, — това с нищо няма да ви помогне. Отворете веднага! Няма откъде другаде да излезете, а и само след десет минути вашите правомощия ще бъдат отменени.

Толи Мюн осъзнаваше, че той е дяволски прав. Тя беше в капан и скоро всичко щеше да свърши. Огледа се безпомощно наоколо, търсейки подходящо оръжие или изход. Такива нямаше.

Погледна нагоре към огрения от слънчева светлина „Ноев ковчег“. Надяваше се Тъф да има достатъчно здрав разум да затвори всички шлюзове, след като и последният паяк се махне. „Дали ще си тръгне без Бъркотия?“

— Всичко това е само заради теб — въздъхна тя и погали чернобялата козина на животното.

— Да вкараме малко газ вътре — предложи единият от гардовете. — Все пак в стаята има гравитация.

Толи Мюн се усмихна.

Тя остави Бъркотия на дивана, стъпи на един стол и отвори капака на аварийната сензорна кутия. Доста отдавна не беше вършила никаква техническа работа. Отне ѝ няколко минути да проследи веригите и да открие начин да накара сензора да смята, че един от прозорците е счупен. Когато най-после успя, в стаята зави мощна сирена, карайки ушите ѝ да заглъхнат. Около вратата се чу съскане от изолационния материал, който под налягане запълваше фугите ѝ. Гравитацията изчезна, въздухът престана да циркулира, а на една от стените се отвори капакът на аварийното табло.

Толи Мюн се придвижи бързо натам. Вътре имаше реактивни двигатели, дихателни пакети и „кожени костюми“. Тя веднага облече един и се обърна към котката.

— Хайде, ела тук! — Животното не изглеждаше очаровано от шума и паниката около себе си. — Внимателно, не си пускай ноктите.

Толи пъкна Бъркотия в един шлем, прикачи го за костюма, сложи дихателния пакет и усили вътрешното налягане до максималното възможно. „Коженият костюм“ се изду като балон. Котката изпробва ноктите си срещу материята и жално измъка.

— Съжалявам, ще потърпиш малко — каза Толи и я остави да се носи свободно из въздуха. После извади от таблото лазерно фенерче и тръгна към прозореца.

— Стори ми се, някой каза, че това е фалшива тревога — обърна се тя към вратата.

— Може би ще желаете да дегустирате малко топло гъбено вино? — попита Хевиланд Тъф. Бъркотия усилено се галеше в краката му. Хаос седеше на рамото му, размахваше дългата си сива опашка, гледаше към нея и явно си задаваше въпроса: „Коя пък беше тая?“ — Изглеждате ми уморена.

— Уморена ли?! — засмя се Толи Мюн. — Току-що прекосих няколко десетки километра открито пространство от хотела дотук. Летях единствено с малки реактивни двигатели и на всичкото отгоре влачех котка, облечена в надут „кожен костюм“. Успях да се измъкна на първия охранителен отряд, който излетя от дока. Повредих с лазерното фенерче шейната на втората двойка, която се приближи прекалено много до мен. Не забравяй, че през цялото време влачех проклетата котка. След това прекарах половин час в лазене по кораба. Чуках по корпуса като откачена и гледах как станцията кипи от активност. Два пъти изпусках котката и се налагаше да я догонвам, за да не отлети на С'ютлам. Тогава и проклетият дреднаут се приближи към мен. Трябваше да се радвам на тръпката и напрежението в минутите, в които се чудех кога ли ще вдигнеш защитната си сфера и щях от няколко метра да се наслажда на пиротехническото шоу, ако флотилията решише да изпробва защитните ти екрани. Имах достатъчно време да чукам по корпуса и да лазя по него като

някакъв проклет паразит по гърба на огромно животно. Дори си говорехме с Бъркотия, какво ще правим, когато дойде следващата вълна от вакуумни шейни. Решихме аз да им говоря строго, а тя да използва момента и да им издере очите. Най-после ти ни забеляза и ни прибра вътре, точно когато отсреща приготвяха плазмените торпеда. А сега само отбелязваш, че може да съм изморена.

— Няма нужда от подобен сарказъм — поклати глава Хевиланд Тъф.

— Имаш ли вакуумна шейна? — изръмжа Толи Мюн.

— Вашите екипи изоставиха четири по време на прибързаното си напускане.

— Добре, ще взема едната. — Тя хвърли поглед върху контролното табло и разбра, че Тъф най-после е изтеглил кораба от доковете. — Какво става отвън?

— Флотилията продължава безмилостно да ме преследва — обясни Тъф. — Дреднаутите „Двойна спирала“ и „Чарлз Дарвин“ са плътно зад мен, следвани от защитния си ескорт. Какафония от кресливи командирски гласове отправя към мен груби заплахи, подли настойчиви молби и неприветливи смъртоносни закани. Техните усилия ще останат напразни. Вашите паяци възстановиха отлично, до пълна функционалност защитните ми екрани и те нямат равностойно или по-мощно с'ютламско оръжие, което да им противостои.

— Не ги изпробвай — кисело го посъветва Толи Мюн. — Щом си тръгна, веднага включи на скорост и изчезвай оттук.

— Добре звучащо предложение — съгласи се Хевиланд Тъф.

Толи Мюн огледа дългата редица от видеоекрани в дългата и тясна комуникационна стая, която сега бе преоборудвана в контролен център на Тъф. Потънала в стола си и смачкана от гравитацията, тя изведнъж се почувства много по-стара.

— Какво ще стане с вас? — попита Тъф.

Толи Мюн се обърна, за да го погледне.

— На този въпрос има много отговори. Немилост и позор. Арест. Може би съдебен процес за предателство. Не се тревожи, няма да ме екзекутират. Екзекуцията е анти-живот. Предполагам, че могат да ме пратят и в поправителна ферма на Лардър.

— Разбирам — кимна Хевиланд Тъф. — Може би бихте желали да размислите над моето предложение да ви осигуря транспорт извън

С'ютламската система. За мен ще е само удоволствие да ви закарам до Скраймир или Света на Хенри. Ако искате да се отдалечите още повече от вашите неприятели, разбрах, че Вагабонт е много приятен по време на дългите си полети.

— Изпращаш ме на вечно заточение под гравитация. Не, благодаря — каза тя. — Това е моята планета, Тъф. И моите проклети хора. Ще се върна там, пък каквото ще да става. Между другото, не мисли, че толкова лесно ще се откачиш. Ти ми дължиш, Тъф...

— Трийсет и четири милиона стандарта, доколкото си спомням — прекъсна я Тъф. Тя само се ухили — Госпожо, нали няма да е много нахално да попитам...

— Не го направих заради теб — отговори набързо Толи Мюн.

Тъф премигна учудено.

— Моите извинения, ако смятате, че си пъхам носа във вашите работи. Нямам такова намерение. Но се страхувам, че любопитството е най-големият ми грях и точно то сега ме кара да попитам — защо го направихте?

Портмастър Толи Мюн вдигна рамене.

— Ако искаш вярвай, но го направих заради Жосен Раел.

— Първия съветник? — попита Тъф и премигна.

— Да, заради него и другите. Познавах Жосен още преди да започне политическата си кариера. Не беше лош човек, Тъф. Той не е от лошите. Никой от тях не е лош. Те са порядъчни мъже и жени, даващи всичко от себе си. Единственото, което искат да направят, е да нахранят децата си.

— Не мисля, че разбирам вашата логика — каза Тъф.

— Аз присъствах на тази среща, Тъф. Седях, слушах ги как говорят и видях какво е направил „Ноев ковчег“ с тях. Преди това те бяха честни, достойни, етични хора, а сега се бяха превърнали в лъжци и мошеници. Преди вярвах в мира, а сега говорех как насилствено да ти отнемат кораба. Тяхното кредо е основано на светата неприкосновеност на човешкия живот, а сега презрително говорех колко хора трябва да убият — и щяха да започнат с теб. Изучавал ли си някога история, Тъф?

— Не мога да твърдя, че съм експерт в тази област, но имам определени познания за това, което се е случило преди нас.

— Има една древна поговорка, Тъф. Дошла е от старата Земя. „Властта корумпира, а абсолютната власт корумпира абсолютно.“

Хевиланд Тъф не каза нищо. Бъркотия скочи на коленете му и се настани там. Той започна да гали козината ѝ с голямата си бледа ръка.

— Мечтата да притежават „Ноев ковчег“ вече достатъчно корумпира моята планета — продължи Толи Мюн. — Какво, по дяволите, щеше да стане, ако наистина го притежавахме? Не искам никога да открия отговора на този въпрос.

— Наистина — каза Тъф. — Но веднага възниква друг въпрос.

— Какъв е той?

— Сега аз контролирам „Ноев ковчег“ и следователно имам почти абсолютна власт.

— О, да — съгласи се Толи Мюн.

Тъф не каза нищо и я заचाка да продължи. Тя разтърси глава.

— Не знам. Вероятно изобщо не съм обмислила нещата. Изглежда съм вършила всичко импулсивно. Може би съм най-голямата проклетата глупачка, която ще откриеш на няколко светлинни години разстояние.

— Не мисля, че сериозно вярвате в това — възрази Тъф.

— Възможно е да съм сметнала, че е по-добре ти да си корумпиран, отколкото моите хора. Може да съм си мислела, че ти си най-наивен и безобиден или съм действала инстинктивно. — Тя въздъхна. — Не съм сигурна дали има такова понятие като „неподкупен човек“, но ако наистина има, това си ти. И сигурно си проклетия последен останал такъв. Ти беше готов да загубиш всичко, само заради нея. — Тя се усмихна и посочи Бъркотия. — За една котка, един проклет паразит.

— Разбирам — каза Хевиланд Тъф.

Портмастър Толи Мюн уморено се изправи на крака.

— Е, вече е време да си тръгна и да отида да изнеса същата реч пред не толкова доброжелателна публика. Покажи ми къде са шейните и кажи на онези отвън, че излизам.

— Много добре — кимна Тъф. Той вдигна пръст. — Още един малък проблем остава да бъде разрешен. Вашите екипи не приключиха цялата работа, за която се бяхме уговорили. Не мисля, че е справедливо да заплатя пълната сума от трийсет и четири милиона

стандарта. Предлагам да нанесем корекция. Приемлива ли изглежда за вас сумата от трийсет и три милиона и петстотин хиляди стандарта?

— Каква разлика има, нали не смяташ да се връщаш?

— Учтиво моля да промените това ваше мнение — погледна я Тъф.

— Но ние се опитахме да откраднем кораба ти — отбеляза Толи Мюн.

— Наистина. В такъв случай сумата от трийсет и три милиона ще бъде напълно достатъчна, а останалата част ще се смята за глоба.

— Нима наистина смяташ да се върнеш?

— След пет години — отговори Тъф. — Тогава трябва да направя първото плащане по моя заем. След този период ще можем и по-пълно да оценим ефекта и моя скромнен принос в решаването на планетарните ви проблеми. А може би ще има нужда и от ново екологично инженерство.

— Не мога да повярвам! — възкликна удивено Толи Мюн.

Хевиланд Тъф се протегна към рамото си и почеса Хаос зад ухото.

— Защо — попита той укорително — винаги се съмняват в нас? Котаракът не му отговори.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.